

Het Wonderland

J. J. A. Goeverneur

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

27150421

Thea Blot.

Ehrenpfortstr. 39

12 017.418

Amand lith.

C. S. B. P. 1871

INHOUD.

	Bladz.
X De pijnappels . . . <i>verschillen</i>	<u>1.</u>
De vlinder	8.
De vrije bloemen	17.
X De verloren halsband	<u>27.</u>
X De vertelling van de oude plank	<u>34.</u>
Het lam	46.
X Berthe-Leide	<u>55.</u>
De jager en zijne vrouw	65.
De kikvorsch en de waterjuffer	82.
X Het Spook . . . <i>leven</i>	<u>99.</u>

De pijnappels.

In den herfst, toen in het dennenbosch de grond dicht met pijnappels bezaaid lag, ging Christiaan op een morgen met een grooten zak uit, om, gelijk zijne moeder hem bevolen had, pijnappels te zoeken. Hij had veel liever gewild, dat zij hem daar niet toe gebruikte, omdat hij zich voor zulk jongenswerk haast wat te oud rekende (hij was al vijftwintig jaar); maar toch gehoorzaamde hij, want bij mij te lande gelooven de kinderen nog niet, dat, als zij een beetje baard krijgen, de kinderlijke gehoorzaamheid ophouden mag.

Op een dag, dat hij weer in het bosch zijn gewonen oogst hield, zei hij onder 't oprapen der pijnappels bij zichzelf:

— Och, dat de goede boschfee die appels toch maar eens in klinkklaar goud wou veranderen!

De boschfee hoorde dat, want op eens liet zich een geducht gekraak vernemen, en uit een der zwaarste

boomen trad eene schoone witte dame voor den dag en zei tot Christiaan:

— De pijnappels, die gij opgezameld hebt, zullen terstond in goud veranderen, als gij van hier uit het bosch naar huis kunt gaan, zonder éene booze gedachte te hebben. Ik sta u toe, daar zesmaal de proef van te nemen.

Christiaan maakte een diepen dienaar en bedankte wel duizendmaal de fee, die weer in haar boom terugkeerde.

De jonge man vulde zijn zak en nam zich vast voor, streng over zichzelf te waken, om zoo de voorwaarde te vervullen, die hem gesteld was. Maar ach! de pijnappels bleven pijnappels, en geen een enkele was in goud veranderd.

Den volgenden dag keerde Christiaan met een bedrukt hart naar 't bosch terug en zei:

— Allerhoogmchtigste fee! door wat zondige gedachten heb ik dan toch gemaakt, dat het wonder niet gebeurd is?

De fee kwam hierop weder uit den boom en antwoordde:

— Ik zou vrij wat te doen hebben, als ik je dat alles voorrekenen wou. Zeg maar alleen, waarom gij, in plaats van alleen dien zak te vullen, gelijk gij anders altijd deedt, gisteren ook nog de beide broekzakken hebt vol gestopt? Foei, Christiaan! voordat ge nog uw' zak op den rug naamt, hadt ge ook reeds

strafbare gedachten. Als de pijnappels in goud zijn veranderd, dacht gij, wil ik toch een stuk of wat voor mij houden, die ik niet met mijne broers en zusters te deelen heb.

Christiaan sprak geen woord tegen.

— Nu, zei de fee, begin nog eens en doe het ditmaal beter.

Christiaan, die heel onderdanig met zijne pet in de hand stond en de oogen naar den grond sloeg, vroeg nederig vergiffenis, waarop de fee terstond weer verdween.

Nu ging hij op nieuw zijn' zak vullen, schoon hij ditmaal geen pijnappels in zijne broekzakken wegstopte. Evenwel was hij ook heden niet gelukkiger dan de eerste maal, en zijne moeder zei tot hem:

— Dat zijn mooie pijnappels, mijn zoon; 'k heb er al van op den haard gegooid, en ze branden als zuiver pek.

— Wat booze gedachten heb ik dan ditmaal toch gehad? vroeg de jonge man den volgenden morgen aan de fee. Ik weet waarlijk niet, dat mij iets kwaads of verkeerds door het hoofd gegaan is.

— Hebt ge dan al vergeten, wat ge bij u zelf dacht, toen ge 't huis van uw rijken buurman Bergman voorbij kwaamt? „Dat is een mooi huis; maar 't zal niet lang duren, of ik laat een zetten, dat honderdmaal mooier is.” Hebt ge bij die gedachte niet een gevoel van afgunst en hoogmoed gehad?

Bedenk echter wel, dat dit de oorzaak van uw ongeluk is, en wees een volgend maal voorzichtiger.

Christiaan kon hierop niet antwoorden, maar ging opnieuw zijn' zak vullen en nam zich stellig en vast voor, nu toch eens ter deeg goed op te passen.

Maar al zijne goede voornemens en plannen hielpen hem niet, want ook dien dag brandden de pijnappels weer als zuiver pek, zoo als zijne oude moeder placht te zeggen.

— Allermachtigste fee, zei hij den volgenden dag, toen hij weer in het bosch kwam, wees toch zoo goed en zeg mij, waarom ook gisteren het wonder niet gebeurd is? Ik heb toen toch bijzonder goed op mij zelf acht gegeven en, toen ik het huis van onzen rijken buurman voorbij kwam, den anderen kant uitgekeken, om maar geene booze gedachten te krijgen.

— Maar toen ge de hut van den armen Michiel in 't oog kreeg, dacht ge bij u zelf: „'t Is toch een recht luie kerel, dat hij het dak van zijn huis zoo laat vervallen.” En toch wist ge heel goed, dat de arme man nu al zes maanden aan zijn geheele lichaam verlamd is. O, Christiaan, nu ge er zoo dicht aan toe zijt, een rijk man te worden, moest ge toch andere gedachten over uw armen buurman hebben.

De arme jonge man zuchtte diep, bukte zich naar den grond en begon weer pijnappels op te rapen. Hij hoopte echter vast en zeker, dat die nu vandaag toch wel in goud zouden veranderen, en vulde, zonder te

bedenken, dat de last hem zoo veel te zwaar zou worden, zijn zak tot boven toe, alleen maar om zijn rijkdom en de blijdschap zijner familie te vergrooten. En toch was alles weer vergeefsche moeite geweest. Toen hij naar huis kwam, den zak open maakte en de pijnappels uitschudde, vielen die er net zoo uit, als ze er ingekomen waren; geen een enkele was in goud veranderd. Al de huisgenooten waren in hun schik, dat ze zoo goed droog waren en zoo mooi brandden; alleen Christiaan bleef knorrig en ontevreden en had geen smaak in de zoetemelksche brij, die zijne moeder op dat mooie vuur gekookt had.

Den volgenden dag wou hij natuurlijk van de fee andermaal de oorzaak van zijn ongeluk weten, en die gaf hem ten antwoord:

— Gij meent onschuldig te zijn en hadt toch nooit meer schuld. Toen gij gisteren uit het bosch kwaamt en uw jong buurmeisje Lize in de verte zaagt aankomen, waarom hebt ge toen een' omweg dwars over 't veld genomen, om haar toch maar niet te ontmoeten? — Vroeger hadt ge een uur ver geloopt, om haar maar een ommezentje te spreken te krijgen; maar gisteren dacht ge bij u zelf: „Mijne moeder heeft mij verboden, met Lize te praten, en ik ben moeder gehoorzaamheid schuldig.” Huichelaar! Uwe ware gedachte was, dat Lize voortaan veel te arm voor u is.

Christiaan was beschaamd en zei met tranen in de oogen :

— Ja, ik ben een slecht mensch, en ik geloof nu haast, dat iemand nooit, zonder aan iets kwaads te denken, de gunst van 't geluk kan zoeken. Ik heb mijne straf verdiend. Laat mij arm, zooals ik ben, goede fee, en zorg alleen maar, dat mijne moeder toestemt, dat ik Lize tot vrouw neem.

— Ga maar gerust weer naar huis, antwoordde de fee, en als ge den zak met pijnappels afgezet hebt, kniel dan voor uwe moeder neer en vraag nederig hare toestemming, om Lize te trouwen.

Christiaan deed alles, wat hem gezegd was. Nadat hij zonder eenige booze gedachte zijn zak gevuld had, ging hij naar huis en dacht onderweg aan Lize, hoe'n goed, braaf meisje die was, en toen hij zijn' last bij den haard had neergezet, viel hij zijne moeder te voet en zei :

— Lieve moeder, geef mij uwe toestemming en uw' zegen, dat ik Lize tot vrouw mag nemen, want beter, braver meisje is er op de geheele wereld niet.

Op 't zelfde oogenblik viel de zak omver, zoodat er eene scheur in kwam, en toen kletterde 't en rammelde 't, dat al de huisgenooten er verbaasd van opkeken. Alle pijnappels waren van goud, van 't zuiverste, beste goud, en blonken en glinsterden, dat de oogen er zeer van deden.

Daar was dan nu zoo veel goud, dat ze niet alleen

voor Lize een heel mooi uitzet konden koopen, maar dat ook al de broers en zusters van Christiaan hun rijk aandeel kregen. En dat beteekende nog al vrij wat, want ze waren wel met hun elven. En toen ze nu al de gouden pijnappels in gelijke parten verdeeld hadden (Christiaan wou dat volstrekt zoo hebben), waren ze de rijkste boeren in 't geheele land. En niet alleen de rijksten waren ze, maar ook die 't meeste goed aan andere menschen deden. Voor den armen Michiel liet Christiaan een splinternieuw huisje bouwen, en natuurlijk liet hij ook een' dokter komen, die den armen man zoo ver bracht, dat hij al zijne ledematen weer goed kon gebruiken.

Maar van de fee hoorde geen mensch meer, en dat is ook geen wonder, want iedereen weet wel, dat het alle dag geen zondag kan wezen.

De vlinder.

— Wilt gij wat het oog op mijne kleinen houden? zei de vlinder tot de groene rups, die op een koolblad op en neer kroop. — Zie hier deze eitjes, ging de vlinder voort; ik weet niet, hoeveel tijd ze noodig hebben, om uit te komen; maar ik voel mij ziek en zwak, en als ik sterf, wie zal dan wel voor mijne kleinen zorgen? Och, doe gij dat, lieve groene rups! Maar ge moet vooral goed op het eten letten, want met u kunnen ze nog niet meeëten; daartoe zijn ze nog te klein. Wat gij eet, zou voor hunne zwakke maagjes veel te zwaar zijn. Ge moet hun enkel maar een beetje morgendauw en honig uit de bloemen geven, en laat hen vooral niet te ver weg vliegen, want in de eerste dagen zullen ze nog den weg niet weten, en konden licht aan het dwalen raken. 't Spijt me recht, dat ge zelve niet vliegen kunt. Ongelukkig heb ik evenwel geen andere min kunnen vinden, en dus bid en smEEK ik je, doe toch vooral, wat ge

kunt. Och, och, wat was het dom van mij, dat ik de arme kleinen op een koolblad gelegd heb! Dat is, zoo waar, geene wieg voor jonge vlinders. Maar gij zult voor de kindertjes zorgen, is 't niet? Ge moogt tot belooning daarvoor al 't goud nemen, dat ge op mijne vleugels vindt. Och, och, wat word ik daar raar en duizelig! En dus — lieve rups — wat het eten aangaat

Terwijl ze dat zei, sloot de vlinder de oogen, en de groene rups, die niet eens tijd gehad had om te antwoorden, bleef bij de eitjes alleen.

Lieve tijd! zei ze, de vrouw heeft in mij eene mooie kindermeid gevonden en me danig in de verlegenheid gebracht. Ze is zeker niet goed meer bij haar verstand geweest, dat ze van mij, arm, kruipend schepsel, vergde, dat ik voor die teedere dingetjes zou zorgen. Die zullen zich weinig aan mij storen, als ze eens vleugels hebben en in de lucht gaan kunnen, waar ze willen. Och, wat kunnen de lui soms dom wezen, al hebben ze ook een gouden rokje aan.

Maar de arme kapel was dood, en daar de groene rups een goed hart had, nam zij zich voor, zoo goed ze maar kon voor de kleinen te zorgen. Dien heelen nacht kon ze geen oog toedoen, zoo onrustig was zij. Ze liep maar al om de arme weesjes toe, dat ze geen ongeluk kregen, en was daar 's morgens zoo moe van, dat ze haast niet op hare pootjes kon staan.

Toen de dag aan den hemel kwam, zei ze:

— Twee weten meer dan één; ik zal dus bij een verstandiger dier raad vragen. Hoe kon zoo'n arme sloof, als ik, ooit te recht komen, als wijzer lui haar niet hielpen?

Maar dat ging zoo gemakkelijk niet; — tot wien zou ze zich wenden? Daar was wel de hond, die soms eens in den tuin kwam, maar die was zoo wild en därtel, dat men geen verstandig woord met hem spreken kon; — ze dorst wedden, dat hij, als ze hem riep, in staat zou zijn, met zijn staart al de eitjes van 't koolblad te vegen, en daarom kon de rups niet besluiten, hem te vragen. Buitendien was daar nog de groote grijze kater, die nu en dan onder den grooten appelboom zijn middagdutje hield of zich in de zon legde te koesteren; maar dat was een echte bullebak, die met minachting op anderen neerzag, en hoe zou die zich om de onnoozele eitjes van een vlinder bekommeren?

— 'k Zou 'k weet niet wat geven, om te weten, welk van de dieren, die ik ken, 't verstandigste is, zei de arme rups en zuchtte diep.

Nadat ze daar nog een poosje over nagedacht had, schoot haar op eens de leeuwrik te binnen, en ze zei bij zichzelf: Die klimt hoog in de lucht en niemand weet, waar hij heengaat; die moet wel veel verstand hebben en van veel dingen weten; — want zich hoog te verheffen, leek aan de rups, die maar laag op den grond

omkruipen kon, het mooiste en hoogste ding van de wereld toe.

De leeuwrik woonde niet ver af in 't roggeveld en de rups liet hem verzoeken, als hij tijd had, toch eens een kwartiertje bij haar te komen. Zij vertelde hem toen van hare groote verlegenheid en vroeg hem, wat ze toch wel aan de kleine schepsels, met wie ze geen' raad wist, te eten zou moeten geven.

— Misschien kunt ge dat wel te weten komen en mij bericht brengen, als ge hier weer bij geval eens langs komt, zei de rups op bescheiden toon.

De leeuwrik antwoordde: Ik wil zien; maar meer zei hij voor 't oogenblik niet. En niet lang daarna was het vogeltje hoog in de lucht opgestegen en liet hier zijn heerlijk gezang hooren, dat al zachter en zachter werd, tot de rups er ten laatste niets meer van opvangen kon. Aan zien was bij haar nu al volstrekt geen denken meer, want ze was een beetje kortzichtig, en 't kostte haar veel moeite, zich zoo op te richten, dat ze naar boven in de lucht kon kijken. Toen ze merkte, dat voor haar niets meer te zien en te hooren was, liet ze zich weer op hare voetjes neervallen en vervolgde hare wandeling rondom de eitjes, waarbij ze nu en dan eens een' mond vol van het koolblad afbeet.

— Ja, ja, dacht zij; 't is met zoo'n leeuwrik een raar ding. Als ik wist, waar hij nu op 't oogenblik is, wou ik met alle plezier al mijne acht beenen

geven. Hij moet ditmaal nog hooger dan gewoonlijk zijn. Wat hij daar boven in den hemel toch wel uitvoeren mag? Als hij gaat, zingt hij, en bij 't weerom komen zingt hij ook; maar toch geen woord meer. Daar kan men uit merken, dat hij zwijgen kan.

En nog eens begon de rups hare wandeling rondom de eitjes.

Daar liet zich op eens de stem van den leeuwrik hooren. De rups sprong op van blijdschap, en kort daarna zag zij haar' vriend, die met een zacht getiere-lier op haar koolblad toekwam.

— Nu, ik breng goede tijding, lieve rups! zei de leeuwrik; ofschoon ik half bang ben, dat ge mij niet gelooven zult.

— Ik geloof alles, wat gij mij zegt, antwoordde de rups.

— Vooreerst wil ik je dus zeggen, wat de kleinen eten, zei de leeuwrik en wees daarbij met zijn bek naar de eitjes. Raad eens, wat ze 't liefst lusten.

— Dat zal wel dauwdrop en honig wezen, zei de rups met een zucht.

— Dat heb je heelemaal mis, lieve rups; ze lusten 't liefst, wat ge zelf ook graag eet en dat hier overal gemakkelijk te krijgen is.

— Buiten koolbladen weet ik niets, dat ik overal met gemak krijgen kan, antwoordde de rups en zuchtte nog dieper.

— Dat is 't net, mijn goede vriendin! riep de

leeuwrik en lachtte. Ge kunt goed raden; koolbladen zijn 't.

— Dat kan niet wezen, zei de rups; de moeder heeft mij dat voor haar dood streng verboden.

— Waarom vraagt ge mij dan, als ge mij niet gelooven wilt? Als iemand geen goed vertrouwen heeft, moet hij anderen ook niet vragen.

— Ik geloof alles, wat gij mij zegt, herhaalde de rups.

— Ja, dat merk ik, antwoordde de leeuwrik; ge wilt niet eens gelooven, wat ik van het eten zeg, en dat was toch eerst het begin van veel meer. Wat denkt ge dan, mijne goede rups, dat uit de eitjes komen zal?

— Wel, jonge vlinders, anders niets.

— Jonge rupsen, zei de leeuwrik; en dat zal niet lang duren, dan zult ge 't zien.

Hierop vloog de leeuwrik weg; want hij dacht wel, dat de rups hem weer niet gelooven zou, en hield niet van tegenspraak en gekibbel.

— Hm! zei de groene rups; ik heb den leeuwrik altijd voor heel verstandig gehouden, maar 'k merk nu, dat hij 't ook wel eens mis kan hebben, en zou hem nu haast voor tamelijk onnoozel houden.

En weer begon zij hare omwandeling, die haar al half tot eene gewoonte was geworden.

— Misschien is hij van daag wat al te hoog gevlogen en heeft een beetje van zijn verstand in de wolken laten zitten. 't Is jammer, dat zulke hooggeboren

lui, als hij is, nog zulke domme dingen kunnen zeggen. 'k Wou toch wel dolgraag weten, wat hij daar boven uitvoert en wat hij er zoo al te zien krijgt.

— Dat wil ik je terstond zeggen, als ge mij maar gelooven wilt, zei de leeuwrik, die op eens weer uit de lucht was komen vallen.

— Ik geloof alles, wat gij me zegt, verzekerde de rups op nieuw.

— Nu, dan wil ik je nog heel andere dingen vertellen, waarvan ge vreemd ophooren zult. Er zal een dag komen, dat gij, rups, zelf ook een vlinder zult wezen.

— Heb ik van me leven! zei de rups. Hoor eens, ge zijt niet alleen dom, maar ook ondeugend, dat ge mij arm ding zoo voor den gek houdt. Loop, loop heen; ik wil niets meer van je hooren.

— Ik heb al vooraf gezeid, dat ge mij niet gelooven zoudt.

— Ik geloof alles, wat ge mij zegt; dat wil zeggen, alles wat verdient, geloofd te worden. Maar als ge mij zegt, dat uit vlindereitjes rupsen worden, en dat de rupsen op een goeden dag niet meer kruipen zullen, maar vleugels krijgen en vlinders worden! — leeuwrik, ik hou je toch nog voor te verstandig, om zulke gekheden te gelooven, want ge weet recht goed, dat zoo wat onmogelijk is.

— Hoe het eigenlijk toegaat, weet ik niet, zei de leeuwrik. Als ik boven de korenvelden zweef of naar

den blauwen hemel opstijg, zie ik zoo veel wonderbare dingen, dat ik er mij niet eens meer over verwonder. Arme rups! omdat gij kruipt en nooit verder dan dat koolblad komt, gelooft ge veel dingen niet, omdat ge ze niet met oogen ziet.

— Tutterdetut! riep de rups; mijne ondervinding en mijn verstand zeggen mij heel goed, wat mogelijk is en wat niet. Zie mijn lang groen lijf, mijne acht voeten, en praat mij dan nog eens van vleugels en gouden kleuren. — Malligheid!

— Neen, geen malligheid! zei de leeuwrik, die nu half boos werd. Ge wilt over dingen spreken, die ge niet verstaat. Als ik naar den hemel opstijg, kunt ge hooren, hoe mijn liedje ook opstijgt; — doe als ik, rups, en twijfel niet aan wat van boven komt.

— En dat noemt ge...?

— Geloof, antwoordde de leeuwrik.

— En hoe kan ik dat geloof leeren?

Op 'tzelfde oogenblik hoorde de rups, dat zich achter haar wat bewoog, en toen ze zich hierop omkeerde, zag zij, hoe acht tot tien kleine rupsjes op het koolblad gingen kuieren en daar al een groot gat in hadden gebeten. Die moesten zeker uit de eitjes van den vlinder zijn gekropen.

Nu was de rups zoo ontsteld en verlegen, dat ze in 't eerste oogenblik geen woord uitbrengen kon. Na de eerste verbazing werd ze echter boven alle beschrijving blij en vroolijk; want als het eerste wonde

mogelijk was, waarom zou dan het tweede dat ook niet zijn?

Zij werd nadenkend en zei: Leeuwrik, leer mij gelooven!

En de leeuwrik zong haar van al de wonderen op aarde en in den hemel voor.

Zoo lang ze nog leefde, sprak de rups nu tot hare verwanten en bekenden gedurig van den tijd, dat zij vlinder worden zou; maar niemand geloofde haar. De leeuwrik had haar echter in het geloof onderricht, en toen voor de rups het oogenblik kwam, dat zij pop zou worden, zei zij tot hem:

— Spoedig zal ik een fraaie vlinder zijn.

Maar anderen, die dat hoorden, hielden het er voor, dat zij maar wat leuterde, en zeiden:

— Dat arme domme ding!

Toen ze later vlinder was en opnieuw moest sterven, zei ze weer:

— Ik heb veel wonderen gezien; maar ik heb geloof en vertrouwen op de toekomst.

waarin men ons plant, beschutten ons tegen 't ongedierte, dat ons zoo graag de wortels afbijt.

— Hoor die juffer anjelier daar eens verstandig praten! spotte de wind. Wat de koude betreft, geef ik toe; maar toch blijf ik er bij, als ge eens oud en sterk genoeg wordt, om in den grond verpoot te worden, dan kan de tuinman je ook laten groeien en bloeien, zooals ge dat in de vrijheid gewoon zijt. Maar neen — die heeft altijd wat aan je te snoeien en te verknoeien, en neemt bijna elk blaadje onder zijn commando. Waarom laat hij u dan niet wassen, zooals ge verkiest? Waarom moet elke bloem, zoodra ze maar open gaat, aan den stok worden vastgebonden? Ik zou zeggen, dat ge van nature al mooi genoeg zijt en zulke kunstige middeltjes niet noodig hebt.

De anjelier was nu van 'tzelfde gevoelen. Uit ergernis, dat de tuinman haar op zoo'n kinderachtige manier behandelde, werd zij purperrood.

— Ik ben mooi genoeg, zei ze, en hij kan mij wel een beetje aan mijzelve overlaten.

De rozenstruik bleef daarentegen volhouden, dat de behandeling van den tuinman ook veel goeds had; want hij voor zich kon niet ontkennen, dat hij 't aanzien, waarin hij overal stond en dat hem boven al zijne wilde neven en nichten op 't veld deed uitmunten, voor een groot deel aan de goede zorg van den tuinman had te danken. Wat was dat een onder-

scheid in kleur en geur tusschen hem en die anderen, die buiten in 't veld groeiden!

De wind wou dan ook niet ontkennen, dat er groot onderscheid tusschen rozen en rozen bestond en dat het niet onplezierig was, in goede, vette aarde te staan; maar ook in den tuin kon men naar zijn aard en natuur wassen, en 't was niet goed van den tuinman, dat hij hem zijne natuurlijke kracht ontroofde en hem zoo altijd door besnoeiing onder 't mes hield. En dan, dat hij den eenen rozenstam op den ander entte, wat was dat voor gekheid!

— Reken maar eens na, hoe hij je geplaagd, besneden en ingekort heeft, om je dat ronde, volle, dikke fatsoen te geven! Waarom liet hij je takken niet vrij uitschieten en groeien, zooals ze wilden? Is daar eenige gegronde reden voor? Kunt gij, schoonste van alle gewassen op aarde, wel ooit te groot worden of te veel van die kostelijke bloemen dragen? Nooit niet, rozenstruik. Gij zelf kent al je kostelijke eigenschappen veel te goed, om mij hierin geen gelijk te geven.

En 't was ook wel zoo: de rozenstruik gaf den wind gelijk. Hij dacht aan al de mooie loten, die de tuinman hem alle jaar afsneed en dan weggooiden, en dat alles deed hem op eens van zin veranderen, zoodat hij zei:

— Ja, 't is barbaarsch, hoe die tuinman met mij durft om te springen.

De wind liep nu nog eens den heelen tuin door en kwam zoo ook bij eene mooie witte lelie, wie hij in 't oor fluisterde:

— O gij liefste, schoonste, zachtste kind onder al de bloemen, die op aarde bloeien! hoe hebben ze je zoo aan dien ouden leelijken stok gebonden? Wat doet het mij een verdriet, zoo wat te moeten zien! Kunt ge wezenlijk gelooven, dat de natuur, die zoo veel voor je deed, die je schooner bekleed heeft, dan Salomo in al zijne heerlijkheid, — dat die gewild heeft, dat men de schoonste en fierste zoo in de gevangenschap zou houden? Kunt ge dan op uw hoogen en sterken stengel niet alleen staan? Moeten ze u ook in boeien en banden leggen? Zonde en schande is 't! Voor mij zou de gevangenis de dood wezen, en alleen de gedachte daaraan doet mij sidderen en beven.

— Dat doet zij mij ook, zei de lelie en richtte zich hoog en trotsch op, als om den band te verscheuren, die haar aan den stok vasthield.

Maar dat hielp niet; zij kon zich niet losmaken. De wind zag nog een poosje toe, wat moeite zij zich gaf, en toen ging hij verder naar een hoogen kamperfoeliestruik, die met zijne bladeren en bloesems een geheelen muur bedekte en een zoeten, liefelijken geur in 't rond verbreidde. Ook dezen fluisterde de wind een woordje in het oor, en zoo ging hij voort van bloem tot bloem, van heester tot heester. Overal

vloog hij heen en drong zich in; onder anderen nam hij den taxisboom over zijn klein, bespottelijk figuurtje beet en vertelde hij dien, dat zijn neven in Afrika zoo groot als eiken worden. Ook de slingerewassen lachte hij wat uit, omdat ze zoo gek waren, langs stokken bij de muren op te loopen, en met de bloemen spotte hij door te zeggen, dat hij hare gehoorzaamheid en onderdanigheid overal, waar hij kwam, zou prijzen en roemen.

Toen echter werd de witte lelie boos en zei hem, dat hij zich daarin vergiste, want vrijwillig hadden ze zich niet overgegeven, maar ze moesten wel, omdat ze niet anders konden, doch als hij haar zijn bijstand wou verleenen, dan was er misschien mogelijkheid, dat zij, althans ten deele, uit hare harde slavernij verlost werden.

De ondeugende wind, blij, dat zijne opstokerij hem zoo goed gelukt was, zei hierop, dat hij haar wel helpen zou, zooveel hij maar kon, en ging toen, uiterst tevreden over de ontevredenheid, die hij overal in den tuin verwekt had.

Die kleine domme bloemen wisten nu dien ganschen avond niets anders te doen, dan zich over hare banden en boeien te beklagen en naar vrijheid en onafhankelijkheid te zuchten. Soms maakten ze zich ongerust en vreesden, dat de wind haar maar wat voor den gek had gehouden en haar niet te hulp zou komen, zooals hij toch plechtig beloofd had. Maar hierin ver-

gisten zij zich; want toen het dag werd, hoorden ze van verre een zacht, dof gesuis, dat van het veld kwam, en pas was de zon opgegaan, of ze zagen donkere wolken aan den hemel opkomen, terwijl het in de toppen van de boomen begon te ruischen en de takken kraakten en al sterker heen en weer slingerden. Ja, de wind kwam al, maar wel wat heel dol en wild, daar hij alles voor zich uit joeg en overhoop smeed, wat hem in den weg stond.

— Het uur der vrijheid heeft nu voor je geslagen, mijne kindertjes, riep hij, toen hij door den tuin bulderde.

— Ha, eindelijk zullen we vrij worden! riepen de bloemen en trilden al van blijde verwachting.

En men kan niet anders zeggen, of de wind ging met zijne hulp met groot geweld te werk. Het boompje, waarbij de winde was opgekropen, rukte hij uit den grond; datzelfde deed hij den stok, waaraan de lelie was vastgebonden; de stutten van de anjelieren smeed hij omver, den rozenstruik ook; de kamperfoelie werd door hem van den wand gerukt, en al de andere bloempjes wierp hij plat op de aarde neer. In een klein halfuurtje was dat alles gedaan en de geheele tuin als 't onderst boven gekeerd, en toen suisde meester Blaaskaak verder, om ook op andere plaatsen zijne hulp te brengen.

En hoe was het nu met de arme bloemen gesteld? Pas had de wind zijn afscheid genomen, of daar klet-

terde de regen van den hemel neer en wierp alles omver, wat tot nu toe nog was blijven staan.

Toen de middag kwam, was de wind geheel bedaard en konden onze kleine vriendinnen dus eens hoogte nemen van wat al zoo was voorgevallen. De witte lelie, van haar stok bevrijd, kon zich met moeite overeind houden en vond het heel lastig, zoo alleen op haar eigen beenen te staan. Daarbij was haar stengel geknakt en zag ze wel vooruit, dat zij spoedig languit in den modder zou komen te liggen. De winde was nog veel erger gehavend; zij lag op den grond neergesmeten en was veel te zwak, om zich weer op te richten, zoodat ze elk oogenblik vreezen moest, in het slijk vertrapt te worden. 't Was wezenlijk treurig om aan te zien. Hare mooie blauwe klokken waren met aarde opgevuld en, als ze gekund had, zou ze tranen met tuiten geschreid hebben. Wat had ze niet willen geven, als 't boompje, waaraan ze zich vasthouden kon, er nog had gestaan! Met de kamperfoelie was 't geen zier beter, en de arme anjelieren hadden wel van schaamte willen wegkruipen, toen ze merkten, dat zij door die hulp en vrijheid ellendig gekneusd in 't vuile zand lagen.

Tegen den avond kwam de tuinman naar zijne lievelingen omzien.

Dat enkele bloemen neergeslagen en een paar geknakt zouden zijn, dacht hij zelf wel; maar op zulk eene verwoesting, als hij daar voor zich zag, was hij

Amand Lith.

niet bedacht geweest. Verbaasd en verschrikt bleef hij een oogenblik staan, en toen zocht hij hier en daar eenige bloemen op te richten, maar dat was voor de meesten te laat.

— Och, och, riep hij ten laatste; mevrouw en de jonge juffer houden zoo dol veel van bloemen en wat zullen ze zeggen, als ze nu dat zien! Alles, alles ligt aan den grond en de schade is dit jaar met geen mogelijkheid te verhelpen.

De tuinman had gelijk. Na een paar dagen lagen de anjelieren verlept en verflenst op den grond; van de winde en hare bloemen was volstrekt niets meer te zien. De kamperfoelie was vertrapt en droeg nog maar hier en daar een paar van hare welriekende bloemen. De rozenstruik was ontzettend gehavend; op enkele plaatsen schoot nog wel een nieuw takje uit, doch dat was te zwak, om eene roos te dragen. Even prachtig als de tuin zich eerst voor eenige dagen vertoond had, even treurig en akelig zag daar nu alles uit.

Daar kwamen dan ook op een morgen de mevrouw en haar dochttertje in den tuin, om naar de bloemen te zien, waarmee zij zoo heel veel ophadden. Het lieve kind had van het heele ongeluk nog geen enkel woord gehoord. Hoe ontsteld stond zij dus en hoe liepen haar de tranen over de wangen, toen zij zag, wat van hare lievelingen geworden was! En hoe verder zij kwam, des te grooter werd de verwoesting

en meteen hare bedroefdheid daarover. Aan het einde van den tuin ging zij op eene zodenbank zitten en schreide bitter.

— Wat is dat treurig, mijn kind! zeide eindelijk hare moeder.

— Och, om den tuin schrei ik zoo niet, mama, zei het goede kind en stond op. Wij kunnen wel weer nieuwe bloemen planten; maar voor de eerste maal begrijp ik nu, wat gij mij zoo dikwijls zegt, dat het voor ons kinderen en menschen ook zoo volstrekt noodig is, dat wij geleid, vastgehouden en gedurig gesteund worden. De wind heeft onze arme bloemen van haar hulp en steun beroofd, en ze groeien dus nu maar zoo vrij in 't wilde voort. Ik weet nog heel goed, dat ik ook eens meende, dat de natuurlijke wijze van te groeien ook de beste voor haar was; maar nu weet ik beter, want ik zie, waar dat heenleidt. Nu doen en groeien ze geheel naar haar eigen wil en goeddunken; maar ik heb ook geen tuin meer, want dit hier is maar eene akelige treurige wildernis.

× De verloren halsband.

Daar was 'reis een meisje, dat Anna heette, en zij kreeg van haar bruijom een halsband van roode koralen present, waar zij recht blij mee was, daar hare ouders maar eenvoudige burgerlui in een klein stadje waren.

O, wat die halsband haar mooi stond! maar zij had hem ook wel negenenegentigmaal voor de bruiloft omgedaan, want zij was een knap, mooi meisje, maar ook geducht ijdel, wat een heel leelijk gebrek is. Toen ze nu weer eens — net precies voor de honderdste maal — den halsband had omgehangen en voor den spiegel stond, om hare eigen schoonheid te bewonderen, was het kostelijke stuk op eens verdwenen.

Ze keek eerst op den grond, ze keek overal rond en zocht in hare zakken en in de plooien van haar kleet; maar 't was weg en bleef weg. Wie kon 't haar nu echter zoo heimelijk en ongemerkt ontstolen hebben, daar toch anders geen levende ziel in de

kamer was geweest? Dat kon onmogelijk iemand anders gedaan hebben dan de eene of andere booze fee, die jaloersch op Anna was en haar verdriet aandoen wou.

Toen haar dit overkomen was, werd zij neerslachtig en bedroefd, en ofschoon haar bruigom haar bad en smeekte, dat zij hem de oorzaak van hare treurigheid mededeelen zou, wou ze dat toch niet doen, zoo geducht schaamde zij zich, dat ze zoo dom was geweest, dat mooie geschenk van hem te verliezen. En toen hij haar drong, toch eindelijk zijn hoogsten wensch te vervullen en zich met hem te laten trouwen, zocht zij allerlei uitvluchten en schoof dat gedurig op de lange baan. Zelfs trok zij zich haar verlies zoo sterk aan, dat ze half en half aan het malen raakte en soms wel eens halve dagen eenzaam op het veld omdwalen kon.

Eens, dat ze weer in diepe gedachten onder een boom in het bosch zat, riep zij op klagenden toon uit:

— Och, och, wie zegt mij toch, waar ik mijn mooien halsband weerom vinden kan!

En daar kwam een ekster dicht bij haar op een tak zitten en riep haar toe:

— Anne, dat wil ik je verklappen. Je vindt hem in 't land, waar 't warm is, als 't vriest, waar 't in den zomer koud is, waar de huizen geene vensters hebben en waar de grendels buiten deur zijn. Luister nu goed toe, Anne. Zes huizen liggen links en

zeven liggen rechts. Als gij aan 't eind zijt, stamp dan met den voet, en waar de grond hol klinkt, daar zul je den halsband vinden.

Na 't hooren van deze vreemde woorden besloot Anna, het haar zoo beschreven land op te zoeken, zelfs als 't heel aan 't ander eindje van de wereld lag. Zonder hare moeder en haren bruijom, die haar zeker zouden hebben willen tegenhouden, er een enkel woordje van te zeggen, trok zij den volgenden morgen haar beste kleedje en hare stevigste schoenen aan en ging, zoodra de zon zich maar aan den hemel vertoonde, getroost op weg.

Daar ze toch niet wist, of ze 't merkwaardige land, waar 't warm is, als het vriest, en waar 't in den zomer koud is, in 't zuiden of 't noorden, in 't oosten of 't westen had te zoeken, kon ze niet anders doen, dan maar op goed geluk haar eigen neus volgen. Zoo stapte zij dan over dag maar al door en bleef 's nachts in de hutten van de boeren of de herders, die haar gul en vriendelijk opnamen, omdat ze zoo aardig en zoo bedroefd was, zoodat allen medelijden met haar kregen.

Anna verzuimde nooit, de menschen, die haar herbergden, te vragen, waar 't land lag, dat de ekster in het bosch haar beschreven had; maar zij vond niemand, die haar daar ook maar 't geringste van wist te zeggen. 't Lag haar ook wel als een steen op het hart, hoe hare moeder en haar bruijom zich

over haar verdwijnen erg ongerust zouden maken; maar dat weerhield haar toch niet, hare reis voort te zetten, daar ze onmogelijk besluiten kon, zonder den halsband tot hare vrinden terug te keeren.

En iedereen kan zich ook gemakkelijk voorstellen, dat ze op hare reis van allerlei vreemde avonturen en dingen beleefde.

Zoo kwam ze onder anderen eens niet ver van een dorp een' man tegen, die een lederen schootsvel droeg; hij had een ijzeren hamer in de hand en op zijn rug had hij eene zware vracht hoepels hangen.

— Waar gaat de reis naar toe, juffertje? vroeg hij op vroolijken toon. Ei, dat treft goed! mijn moeke wil volstrekt, dat ik trouwen zal, en gij zijt net een schatje, dat me bevallen zou. Kom mee naar mijne oude moeke en laat ons daar alles in orde brengen, dat we gauw bruiloft kunnen houden.

— Ik zou liever willen, dat ge mij in vrede mijn' weg liet gaan, antwoordde Anna, die van zulke malle praat niet weten wou.

— Dat kan niet gebeuren, kind; en wil je mij niet in goedheid volgen, dan sluit ik je voor je leven lang in een huis, dat geen venster heeft, op.

— Een huis zonder vensters? riep Anna en beefde over haar gansche lichaam. Kent ge dan zoo'n huis?

— Of ik een ken! Ik maak alle dag van die huizen en heb er nu weer twaalf klaar en te koop staan.

— Hoe heet het land, waar men van die huizen

dat zij niet goed bij haar verstand was. En daarin werden ze nog meer versterkt, toen ze zagen, hoe Anna met haar voet op den grond stampte op eene plaats, waar 't heel hol en dof klonk, en toen zei:

— Hier is 't!

Vervolgens nam ze een schop, die in den kelder in een hoek stond, en begon de aarde op te graven.

En de ekster had haar niet bedrogen! Ze vond haar' halsband terug, en de koralen waren nog even glad en helder rood als op den eersten dag.

Nu vertelde zij alles, wat gebeurd was en wat zij op reis beleefd had, terwijl ze ook geene uitvluchten meer zocht, om haar huwelijk uit te stellen; maar ze paste wel op, dat zij vóór de bruiloft niet meer met haar halsband pronkte, daar ze nu van hare ijdel-tuiterij volkomen genezen was; — en dat moeten alle kleine meisjes en juffertjes tot een voorbeeld nemen.

X De vertelling van de oude plank.

Niet ver van ons van daan ligt een dorp — Varik heet het — en daar dicht bij weet ik een kostelijk mooi kamp land, waar 't water tusschen hazelaarsstruiken door stroomt, en over de beek ligt een zware boom als brug. Wie over de beek wil, moet wel over dien ouden boom, die soms vrij glibberig is, zoodat er al menigeen is afgegleden, schoon ik niet weet, dat nog iemand daarbij verdronken is. Nu gaan daar veel menschen langs, die van Elslo naar Varik willen, omdat het voetpad over de beek veel korter is dan de rijweg.

Dat kampje groenland nu kwam aan de gemeente van Varik toe, en daar 't verder geen bijzonderen eigenaar had, maakte iedereen er vrij gebruik van. 't Geheele dorp was met dat mooie plekje ingenomen; de kinderen speelden er op, de oude lui gebruikten het tot wandelplaats, en Zondags namiddags, vooral bij mooi weêr, kon 't er wel eens wemelen van menschen.

Bij den ouden kastenmaker Sanders in huis lag al sinds jaren eene oude beukenhouten plank, die met stof en spinnewebben overdekt was.

De kinderen kwamen vaak van de straat in de werkplaats van den oude, om met de krullen te spelen en de stukjes hout op te rapen, die onder de schaaftank vielen. Soms kwamen ze ook wel eens dicht bij den hoek, waar de oude plank lag, en vertelden elkaar dan veel van het graskamp, van de beek, van de glibberige brug, van de vischjes en van hoe'n mooie badplaats het daar was.

De oude beukenhouten plank hoorde dus van de groene weide, waar de kinderen speelden, en van de heldere beek zoo veel moois vertellen, dat het verlangen in haar opkwam, toch ook eens uit haar donkeren hoek te komen en toe te zien, hoe de kleinen zich vroolijk maakten en de lieve zon scheen, en van dat oogenblik was de oude plank heel mismoedig en bedrukt.

De winter ging voorbij, en de plank lag nog altijd in haar hoek. Toen werd het voorjaar en toen kwam op een morgen een man, die, zooals iedereen wist, heel rijk, maar tegelijk ook heel gierig was, bij baas Sanders in de werkplaats. Hij had een' stok in de hand en scheen heel boos en verdrietig te wezen. De man sprak met den baas; maar wat ze zeiden kon de plank niet verstaan, omdat de leerjongen, een

kleine blonde krullekop, net bezig was, een dik stuk hout door te zagen.

Daarop haalde baas Sanders de oude plank uit den hoek, stofte haar wat af en zei:

— Me dunkt, deze plank zal wel dienen kunnen

— Ja, zei de vreemde man; laat haar maar gauw glad schaven, strijk er wat zwarte verf over en zet er dan met witte letters op, wat ik je hier geef.

Meteen gaf hij den baas een stuk papier, waarop stond, wat hij op de plank moest zetten. Baas Sanders ging dadelijk aan het werk, schaaftte de plank goed glad, ging er met de zwarte verfwast over heen en schreef er toen met witte letters op, wat op het papier stond. Een paar dagen later kwam de booze man weer, om de plank te halen, spijkerde haar aan een langen paal, nam dezen op schouder en stapte er mee naar 't weideveld, waar de heldere beek stroomde en de glibberige brug lag.

Onze plank kon nu overal over de groene weide rondkijken en verheugde zich, dat de hemel zoo blauw was, de vogeltjes in de struiken zoo vroolijk kwinkelerden en de bloempjes zoo aardig bloeiden. De plank was recht vergenoegd en zei in stilte:

— Nu zullen de kinderen wel spoedig komen. Wat zullen ze opkijken, als ze mij hier zien! De kleine meisjes zullen voor mij zingen, lachen en dansen; ze zullen kransjes uit boterbloemen vlechten en mij omhangen, en de jongens zullen om mij toe spelen en

Amand Lith.

ravotten. 'k Weet nog heel goed, wat ze van hunne pret hier vertelden, toen ik bij den baas in den donkeren hoek lag. 'k Vind het hier nu al heel prettig, maar 'k zal 't nog prettiger vinden, als al dat jonge volkje hier is.

Zij had niet lang te wachten, want al spoedig kwamen daar een paar aan. Hierop hoorde zij hen praten: 't was een klein meisje, dat haar blinden grootvader bij de hand leidde. Toen het kind de zwarte plank zag, stond het stil en zei:

— We mogen niet meer over de weide, grootvader.

— Waarom niet? vroeg de oude man; waarom zouden we er niet even goed over mogen, als gisteren ook? Ben je bang? Loopen er misschien koeien of paarden op?

— Neen, grootvader, antwoordde de kleine; maar ze hebben daar een zwart bord vastgespijkerd en daar staat op, dat niemand meer over 't weiland mag gaan.

Hoe klein ook, kon zij toch al goed lezen, omdat ze vlijtig naar school ging. De oude man, wien ze voorlas, wat op de plank stond, hoorde dat zwijgend aan, maar schudde toen zijn witte hoofd en zei:

— Op dit stuk land heb ik als kind al geloopt, aan die beek heb ik als kleine jongen gespeeld, en nu, daar ik oud en blind ben, hoor ik nog wel eens graag het water ruischen en adem de zoete lucht van de bloempjes in, die bloeien in het gras. Och, 't is toch wel hard, dat alles te moeten missen!

Het kleine meisje antwoordde niet, maar drukte grootvader de hand; want zij had hem hartelijk lief en 't speet haar, dat hij nu zoo bedroefd was.

Ge kunt u niet voorstellen, hoe verdrietig de zwarte plank werd, toen ze zag, hoe de blinde grootvader en zijn kleindochtertje omkeeren moesten en langs den zandigen, hobbeligen weg gaan. Hoe was dat dan toch zoo? Hoe was de gemeenteweide eigendom van dien akeligen, gierigen man geworden? Die man had immers al ander land genoeg? Uit winzucht en om aan anderen hun genot te ontrooven, was hij naar den gemeenteraad gegaan en had gezegd:

— Gij hebt daar aan de beek eene kamp weiland, die u niets opbrengt. Verpacht haar mij voor twintig jaar en dan kunt gij voor het geld den wagenweg in orde brengen en meer ander nuttig werk laten doen.

De gemeenteraad keurde dit voorstel goed en nam het aan.

Pas was de blinde grootvader met zijn kleinkind weg, of daar kwamen de kinderen met veel gejuich en geschreeuw uit school. Een paar waren al over het hek gesprongen en wilden met den bal spelen; ook was er een bij, dat een klein scheepje van denenschors meebracht, dat hij op de beek wou laten drijven. Onze plank herkende hem dadelijk aan zijn blonden krullebol, want zij had hem al vaak bij baas Sanders in de werkplaats gezien.

— Ik hoop maar, dat ze mij niet eens zien, en maar

ter deeg pret maken, dacht de arme plank en was wel graag ergens weggekropen, om het spel niet te storen. Allen waren al op het weiland, tot op den grootsten jongen na, die staan bleef, las, wat op het bord stond, en zijn' kameraden toeriep:

— Kijkt eens dit leelijke zwarte bord; dat wil ons verbieden, op het land te gaan. We mogen hier niet meer spelen, of 't kost een' gulden boete of een dag gevangenis.

De kinderen kwamen schielijk toe, om zelven ook te lezen, en toen hij nu zoo afscheid van het lieve weiland moest nemen, zei de kleine blonde krullekop met tranen in de oogen:

— Ik weet wel, wie dat leelijk ding daar heeft vastgespijkerd. 't Is de kniezige man, die 't land van de gemeente heeft gehuurd. Hij kwam bij baas Sanders in de werkplaats, heeft eene plank laten glad schaven, zwart verven en beschrijven, en die is nu hier aan den paal opgehangen. Hij had beter gedaan met haar stilletjes in den hoek te laten liggen.

De arme oude beukenplank dacht volmaakt hetzelfde.

— We willen maken, dat we weggkomen, zei de grootste van de jongens; want als de oude kerel ons snapt, geeft hij 't aan en moeten we boete betalen of zitten.

De kleine dreumes met zijn scheepje was de eerste, die op den loop ging, want hij was bang, dat men hem dat ontnemen zou. Een van de jongens, en wel

geen van de wijsten, nam een' steen en slingerde dien naar het bord, wat dit wel geene schade deed, maar het toch na aan 't hart ging, zoodat het nu wenschte, dat men 't liever in kleine stukken had gekapt, dan uit zijn hoek in de werkplaats weggehaald.

Op dit oogenblik kwam een zwarte wolk aan den hemel opzetten en werd het erg donker, waar onze plank half blij om was, daar zij begreep, dat in den regen toch niemand hierheen zou komen.

Het duurde niet lang, of daar brak de bui los. En midden in den regen kwam eene arme vrouw met een bleek, ziek kind op den arm en nam in der haast haar' weg naar de plaats, waar de paal met het zwarte bord stond. Het kindje lag met het hoofd op moeders schouder en scheen zich met de handjes aan haar vast te klemmen, want het was heel zwak en kwam van daag voor de eerste maal weer in de open lucht. De vrouw zag er zelve ook slecht en vervallen uit; want weken lang had ze zich dag en nacht met haar lieve kind moeten aftobben en dat nu ook aan geen ander willen toevertrouwen.

— Moeke, zei de kleine, breng mij naar huis; 'k ben zoo moe!

— We willen terstond den kortsten weg inslaan, hier over 't weiland, mijn engel, zei de moeder en sloeg haar schort over het kind, om het tegen den dreigenden regen te beschutten. Zij was reeds bij de weide, toen haar oog toevallig op het zwarte bord

viel, dat haar noodzaakte, om te keeren en zich op den wijden, zandigen rijweg te houden. De kleine zieke begon te schreien en riep:

— Gaan we den weg langs, moeder? Och, dan krijg ik de mooie ganzebloempjes ook niet te zien!

Dat heeft de oude beukenhouten plank meer zeer gedaan, dan toen die kleine driftkop haar met een' steen gooide.

— 'k Wou, dat men mij maar liever verbrand had! zei ze bedroefd.

Toen de zon even onder was, hield de regen op en ging een klein meisje, dat van den anderen kant kwam en naar het dorp wou, over het weideland.

De kleine zag er wonderlijk uit. Ze droeg geen' hoed, maar had het haar mooi gevlochten en achter opgestoken; hare wangen waren door de zon verbrand en onder haar kort onderrokje kon men hare naakte beenen en voetjes zien. Het was een arm kind, dat in 't land rondzwierf en boschbessen verkocht. Iederen avond bracht ze 't weinigje geld, dat ze dien dag verdiend had, bij hare grootmoeder thuis, en die gaf haar dan te eten en 't stroo, waarop zij 's nachts slapen kon.

Vandaag had ze nog maar vijf centen in haar zak en dus haastte ze zich zoo, naar het dorp te komen, dat ze den paal met het bord niet eens zag.

Op het weideland kwam de booze man op haar toe met een dikken stok in de hand. Die schreeuwde

haar toe, dat zij het recht niet had, over zijn veld te loopen, en dreigde, haar te slaan. 't Arme kind! Ze had hare kleine voetjes dien dag al door geloopen, en men moest een steenen hart hebben, om geen medelijden met haar te hebben.

— Kom, dat kind zal hij zeker geen kwaad doen, dacht de oude plank.

Maar ja wel; de booze man had geen mededoogen met het arme schepsel, en wou haar wezenlijk slaan. Toen kreeg de kleine zoo'n schrik, dat ze hard aan 't loopen ging en, terwijl ze over het hek klauterde, verloor ze hare vijf centen, die ze in 't gras hoorde neervallen, waarop ze bitter begon te schreien. Maar toch had ze het hart niet, er naar te zoeken, ofschoon ze wel wist, dat grootmoeder heel boos zou wezen, als ze met leege handen thuis kwam. Zij liep dus bedroefd naar het dorp, en de booze man ging over het weiland en bromde bij zich zelf:

— Wat mijn is, komt aan geen ander toe. Land, brug en beek zijn 't mijne en niemand mag er bij komen, want ik heb alles met mijn geld betaald.

Onderwijl was het donker geworden en de oude plank bleef alleen op het veld. De wind huilde en 't regende, of 't met emmers uit den hemel werd gegoten. De arme beukenhouten plank werd den ganschen nacht door den storm geschud, dat zij kreunde en kraakte.

Hierop volgde de eene dag op den anderen, maar

de kinderen uit het dorp waagden zich niet meer op het weideland. De oude blinde man was ziek geworden en verlangde niet meer, langs de beek te wandelen. Het arme bleeke kind lag in het graf, waar al madeliefjes op bloeiden. De jonge bessenzoekster was uit de buurt verdwenen; de booze man alleen vertoonde zich nog op 't weiland, maar dien zag niemand vriendelijk aan. Wat had hij ook van zijn geld en goed? Kon hij boterbloempjes plukken? Kon hij zijn klein scheepje laten drijven? Mocht hij graag luisteren, hoe 't water van de beek over de steenen voortruischte? Had hij haast, om naar het dorp te komen? De oude plank wenschte, dat de nijdigaard maar thuis was gebleven.

De herfst was donker en regenachtig, en de oude plank bleef nog altijd alleen op de weide. Hare witte letters waren als tranen bij den zwarten grond neengerold. Maar de booze man kwam gedurig terug

't Was hem alleen te doen, om iemand te betrappen, tegen wien hij zijne kwaadaardigheid uitlaten kon. Maar dat zou hem zelf eindelijk duur te staan komen. Eens op een avond stond hij op de brug en keek in 't water, om te zien, of daar nog al wat visch in was. Daar het den geheelen dag geregend had, was de oude boomstam bijzonder glibberig, en hij gleed uit. Om 't evenwicht weer te krijgen, maakte hij eene haastige beweging en tuimelde met het hoofd voorover in 't water. 't Was daar tot zijn ongeluk eene

recht modderige plek en, daar geen mensch in de nabijheid was, om hem te helpen, moest hij ellendig om 't leven komen.

Eerst wist geen sterveling, waar hij gebleven was, en niemand gaf zich ook veel moeite, om naar hem te zoeken. Een paar dagen later echter kwam iemand bij toeval langs de beek, en vond hem daar nog altijd met het hoofd in den modder steken.

De oude plank had dat alles mee aangezien.

De booze man had geen erven, en na zijn dood kwam het stuk weiland weer aan de gemeente. Die had nu echter geen' lust, om het opnieuw te verpachten. De boeren meenden veeleer, dat het voor allen moest blijven, zoodat oud en jong er komen, wandelen, spelen en visschen mocht.

Het oude bord werd dus geheel afgeschaafd en hemelsblauw overgeverfd, waarna men er in mooie roode letters op schreef:

Dit stuk land is voor ieder, die er
zelf geen heeft.

Toen was de oude plank blij en trotsch, dat haar werd opgedragen, aan alle menschen van het dorp en den omtrek die heugelijke tijding mee te deelen, en dat de kleine jongens en meisjes weer op kwamen zetten en vroolijk om haar toe speelden. Bij de meesten was dan ook al spoedig de tijd vergeten, toen 't bord heel tegen zijn wil het witte opschrift op

zwarten grond droeg, dat zoo veel stof tot verdriet en ergernis had gegeven.

En ook baas Sanders kwam nog wel eens hierheen, onder anderen toen hij er op last van 't gemeentebestuur een paar banken moest neer zetten, waarop ouden en zwakken van de wandeling uitrusten konden.

Dat was goed en dat was mooi, schoon 't ongelukkig niet vaak voorkomt, dat de menschen doen, gelijk de boeren van Varik deden, te weten, dat zij, die wat hebben, daarvan ook wat aan die niets hebben gunnen. Van de menschen, die zoo handelen en doen, kan men gerust zeggen, dat ze Christelijk zijn; want in den bijbel is liefde 't hoogste en voornaamste gebod.

Het lam.

Daar was 'reis een lammetje, dat wol had, als sneeuw zoo fijn en zoo wit, en om den hals droeg 't een rood lint, dat hem door de kinderen was omgedaan, omdat ze hem zoo heel, heel lief hadden. Ge kunt u niet verbeelden, hoe'n vlug en aardig diertje 't was. Dit lammetje nu was met zijn moeke op de weide, waar nog veel andere schapen en lammeren graasden en speelden.

De zon scheen en de hemel was blauw; de vogeltjes zongen in 't groen en de bloempjes bloeiden overal; 't was een kostelijke Meidag.

Ons lammetje had zoo'n pret in 't leven, dat het van blijdschap opsprong en met ooren en staartje kwispelde.

't Liep achter de andere lammertjes aan en stoeide met die; ook ging 't aan 't water tusschen de mooie weidebloemen, want het was in de verbeelding, dat het den heelen dag rondhuppelen en springen kon,

zonder moe te worden; maar toen op den middag de zon hoog aan den hemel stond, kreeg het toch geducht last van de warmte. Zijne moeder riep hem nu en zei, dat het wat in de schaduw in 't groen zou gaan liggen; maar hoe lief hem zijn moeke ook was, zoo speet het hem toch, dat het zijn spel al moest opgeven, en kwam het dus' vrij knorrig en stuursch bij haar.

De moeder zag dat, maar rekende 't best, er maar niets van te zeggen.

't Lammetje had zoo druk geloopt en gesprongen, dat het honger voelde, en zoo stond het dan weer op, om een beetje te gaan grazen.

Juist wou 't al in een groen struikje, dat op zijn weg stond, bijten, toen daaruit een zacht fijn stemmetje riep:

— Hei, hei, laat asjeblijft mijne knoppen met rust!

't Lammetje schrikte en zag een madeliefje met vier knoppen tusschen 't gras staan.

— Ik zeg je, laat mijne knoppen met rust, zei 't madeliefje nog eens. Morgen vroeg, als de zon opgaat, zullen 't mooie witte bloempjes zijn. Ik bid je, lammetje, laat ze staan!

— Goed, goed, zei 't lam; ik zal ze geen kwaad doen. Maar wat helpt het, dat ze hier staan en gaan bloeien? Ze kunnen immers toch niet loopen en pret maken, maar moeten altijd op dezelfde plaats tusschen 't gras blijven.

— Ja, ja, zei 't madeliefje, dat weet ik wel; maar toch zijn ze even gelukkig, als hare zusters in 't vorige jaar. Die hadden je van allerlei mooie dingen kunnen vertellen. Ze zagen, hoe de zon opging, hoe de dauw als parels aan de blaadjes hing, o, en dan dien kostelijken regenboog aan den hemel! Ik zeg je, die waren recht gelukkig. En wat ze goed en gehoorzaam waren!

Moet men dan altijd gehoorzaam wezen? vroeg 't lammetje, dat nu bedacht, hoe boos en knorrig het tegen zijne moeder was geweest. Mag ieder dan niet doen, wat hij zelf verkiest?

— Neen, dat mag niemand, zei 't madeliefje; en 't is ook maar heel goed, dat het zoo is. Dat zult ge zelf nog wel eens ondervinden.

't Jonge lam ging verder en de madelief keek naar hare knoppen om, die op 't uitbreken stonden, daar de roode tipjes al voor den dag kwamen kijken. 't Zouden zeker recht mooie bloempjes worden.

Heel achter in 't weiland kwam ons lammetje aan eene breede sloot, waar wel een dozijn eenden in omploeterden. 't Waren nog piepjonge dingen met een geel en wolachtig dons, want hunne veeren waren nog niet gewassen; hunne zwarte oogjes glinsterden als gitten; soms doken ze met den kop onder water, om te drinken, en een ander maal snaptten ze in de lucht naar de vliegen en muggen. Een oude, klokken

lag aan den kant van de sloot en koesterde zich in de zon.

— Die eendjes doen dan toch zeker, wat ze willen, dacht ons lam bij zichzelf. Ik durf wedden, dat ze naar den overkant zwemmen, als ze daar lust toe krijgen. Voor die oude hen, die hunne pleegmoeder is, zijn ze zeker niet bang.

Maar terwijl 't lammetje nog zoo dacht, riep de hen hare eendjes; en nu moest ge eens gezien hebben, hoe de kleine gehoorzame dingetjes zich haastten, om aan land te komen, en hunne bonte vlerkjes, die nog maar stompjes waren, al hun best repton, om zich onder de vleugels van de broedhen te verbergen.

En de eendjes werden voor hunne gehoorzaamheid beloond, want hoog boven hen zweefde een roofzieke havik in de lucht. Daarom had de oude hen de kleintjes geroepen; en als een eens niet gekomen was, dan had de havik dat met zijne klauwen gegrepen en als een lekker hapje aan zijne jongen gebracht.

't Lam zag, dat het gehoorzamen soms wel eens goed kan wezen, en begon al half andere gedachten te krijgen. Op eens hoorde het op 't weiland daarnaast een gestamp en getrappel, dat de grond er van dreunde. Nieuwsgierig loerde het door eene opening in de heg, en zag een jong veulen, dat daar dartel op het groene gras ronddraafde.

— 't Is daar heel alleen, dacht ons lammetje, en kan spelen en pret maken, zoo lang 't maar verkiest.

Toen 't veulen nu wat witachtigs door de heg zag schemeren, kwam het in galop toe, om te zien, of het een bloeiende sleedoorn of 't een of ander dier was.

— Wat zoek je hier, mijn kleine lammetje? vroeg het veulen en stak zijn' kop over de heg.

— Och, niets, antwoordde 't lam; ik zag je daar galoppeeren, en toen dacht ik bij mezelf, of ze je dan hier zoo den heelen dag de vrijheid laten. — Waar is je moeder?

— Mijn moeder? zei 't veulen. Vroeger, toen ik heel klein was, bleef ik altijd bij haar; maar nu ik groot en sterk word, laat men mij hier alleen op de wei en kan ik doen, wat ik wil. Mijne moeder is over dag aan 't werk.

En 't veulen sloeg lustig met de achterpooten achteruit, deed een paar sprongen, en was in een ommezien uit het gezicht verdwenen.

— Die madelief kent maar alleen 't leven en de gewoonten van haar kleine volkje, dacht het lam, en als 'k weer bij haar kom, zal ik haar van dit veulen vertellen.

Op dat oogenblik kwam op 't ander weiland een man met eene lange zweep in de hand, waarmee hij zoo hard klapte, dat ons lammetje er een schrik van op 't lijf kreeg. Die man ging recht op 't veulen toe, legde dat een toom om, gaf het een gebit in den bek, en liet het eerst wat galoppeeren, dan in stap gaan en dan ook weer stilstaan, waarbij hij 't van tijd

tot tijd een tikje met de zweep gaf. Toen de les was afgelopen, klopte hij 't vriendelijk op den hals en zei:

— Zie zoo, dat gaat al vrij goed; 'k zie, dat je spoedig een willig en gehoorzaam paard zult wezen.

Toen die man weg was, stak 't lammetje weer zijn kop door de heg, en 't veulen kwam op een drafje aanloopen en zei:

— He, daar ben 'k ter deeg warm en moe van geworden. Mijne moeder heeft me wel vaak gezeid, hoe 't met mij gaan zou, als ik van haar weg was; maar toen geloofde 'k haar niet. Maar ze zei me ook, dat ik daarom toch wel gelukkig kon wezen, als 'k maar willig en gehoorzaam was, en 't mijn meester goed naar den zin maakte.

— En dus wil je altijd willig en gehoorzaam wezen? vroeg 't lammetje.

— Ja zeker, antwoordde 't veulen; ge hebt wel gezien, hoe goed ik daar mijn best toe heb gedaan.

't Lammetje begreep nu, dat het maar best zou zijn, aan vrouw madelief niets van 't veulen te vertellen. Het trok zijn kopje weer uit de heg, terwijl 't veulen ook rechtsomkeert maakte en wat in het gras ging liggen rusten.

Ons jonge lammetje was nu zoo lang van zijne moeder weg geweest, dat het bang werd, knorren te krijgen. 't Overlegde dus nog, wat het haar zeggen zou, toen daar op eens een groote hond kwam aan-

loopen en hard blafte. Nu kreeg 't zoo'n schrik, dat het op den loop ging en niet rustte, voordat het bij zijne moeder kwam, die op een koel plekje in 't gras lag. Het goede moeke sprong op, om haar kleintje te verdedigen, en zette zich zoo moedig tegen den hond in postuur, dat die ontzag kreeg, den staart tusschen de beenen trok en wegliep, zonder het bevende lam wat kwaad gedaan te hebben.

— Nu kom je weer bij mij, omdat je dien grooten hond zaagt? vroeg het oude schaap.

— Ja, antwoordde 't lam, liet zijn kopje hangen en schaamde zich geducht, dat het zoo stout en ongezeggenlijk was geweest, terwijl het nu toch gezien had, hoe moedig zijn moeke hem tegen dien boozen hond verdedigde.

— De zon gaat onder; heb je geen lust, om nog wat op 't veld om te zwerven? vroeg 't oude schaap.

— Och neen, moeke, antwoordde 't lammetje; 'k wil nu veel liever hier blijven. Och, moeke, wat heb 'k een honger!

— Was er dan geen gras, dat je eten kondt?

— Dat was zoo hard!

— Je bent stout en ongezeggenlijk geweest, zei 't goede moeke; maar omdat je daar spijt van hebt, willen we er niet verder over praten. Je melk is klaar.

En toen kreeg 't lammetje zijne melk tot avondkost en legde zich, voordat de koude dauw 't gras nat maakte, bij zijn moeke te slapen.

Al de madeliefjes op de weide hadden de kopjes gebogen en sliepen, alsof ze droomden. De schapen waren ook ingeslapen; maar ons lammetje sliep nog niet, daar 't allerlei gedachten had. 't Keek naar den hemel op, waar 't eene zilveren sterretje na 't ander begon te blinken, en was benieuwd, of die sterretjes ook wel wisten, wat gehoorzamen beduidt; maar hun dat vragen kon 't niet, omdat ze daartoe veel te veraf waren. En toen het daarop zijn kopje neerboog, flikkerde en glinsterde daar wat tusschen 't gras — 't was een glimwormpje; maar ons lam had nog nooit zoo een gezien en vroeg dus:

— Me lieve sterretje, 'k ben blij, dat ge zoo op de aarde zijt neergekomen; vertel me toch eens wat van al die daar nog aan den hemel staan. Kunnen ze doen, wat ze willen, of moeten ze gehoorzamen, zooals wij hier beneden ook?

't Glimwormpje antwoordde:

— Ik ben maar een weidesterretje en nog nooit in den hemel geweest; maar de heele zomernachten ben ik wakker en die sterren ginder ken ik heel goed. Hoe kun je denken, dat ze niet gehoorzamen zouden? Ze komen, als ze geroepen worden, en gaan, waarheen God haar zendt. Haar licht verdwijnt, als de zon opgaat en haar zegt: 't Is tijd; nu kunt ge gaan slapen. Wat zou je wel zeggen, als die sterretjes over dag schenen? Dat zou maar nergens toe dienen en zou den nacht pikdonker maken.

Terwijl 't glimwormpje nog zoo sprak, raakte 't lammetje in slaap; de oogjes waren het van moeheid toegevallen.

Den volgenden morgen werd het wakker, maar was toen overtuigd, dat alles op deze wereld wet en regel heeft, en dat zonder dit, alles verkeerd zou loopen. Dat was een begin van verstand; want uit het verstand blijkt eerst, dat iemand de kinderschoenen uittrekt en tot de jaren van onderscheid komt.

X Berthe-Leide.

In 't Wonderland van de feeën is 't heel gevaarlijk, zelfs als 't niet met opzet gebeurt, dieren te plagen, die men toevallig tegenkomt; want 't kunnen geesten zijn, die in de gedaante van dieren omzwerven, en 't kwaad, dat iemand hun aandoet, blijft nooit ongestraft, terwijl daarentegen ook 't goed, dat men hun doet, zelden onvergolden blijft.

Eene jonge voorname mevrouw, eene gravin, die eerst voor zes maanden getrouwd was, zag eens in eene laan van haar buitengoed eene arme pad, op wie de groote roode mieren aanvielen, om haar weg te slepen en dan later op te eten. De mevrouw bukte zich en bevrijdde het arme, zoo vaak verachte en vertrapte dier, waarbij zij een paar maal duchtig door de mieren werd gestoken.

En pas had ze dit werk van barmhartigheid verricht, of daar richtte de pad zich op, nam eene menschelijke gedaante aan en werd eene groote, schoone

vrouw met gouden haren, hemelsblauwe oogen en een lief, vriendelijk aangezicht.

Ze nam de hand van de jonge gravin en zei met zachte, liefelijke stem:

— Het kind, dat ge spoedig krijgen zult, zal het mooiste en verstandigste meisje op de geheele wereld worden.

Na zoo gesproken te hebben, verdween de fee. Een paar stappen verder zag de gravin niet, hoe daar juist eene slang over den weg kroop, zoodat ze die bij ongeluk op den staart trapte.

De slang siste, richtte zich op en zei tot de gravin:

— Van dat, wat mijne zuster u gegeven heeft, neem ik niets af, maar dat, wat ik geef, neemt de helft weg van wat zij u gaf.

Niet wetende, wat ze van die geheimzinnige woorden denken moest, maakte de jonge gravin zich er toch heel ongerust over en ging naar huis, waar zij echter aan geen mensch zei, wat haar was overgekomen.

Eenige maanden later kreeg ze twee kindertjes, van wie 't een bijzonder mooi en 't ander allergruwelijkst leelijk was. De arme moeder maakte zich daar zoo bedroefd over, dat anderen dat heel goed merkten, schoon zij van dat geval in den tuin met de pad en de slang nog aan niemand wat vertelde.

De kleine tweelingen bleven in leven, groeiden samen op en, wat de moeder gevreesd had, gebeurde. De eene, die Bertha heette, was van hare geboorte

af een vlug, levendig kind geweest, en uit alles, wat ze zei en deed, kon men merken, dat zij veel geest en verstand had. 't Was een plezier, haar te hooren praten; ze was nooit om antwoord verlegen, en 't leek, of de woorden haar maar zoo als water van de lippen rolden. Iedereen mocht haar graag bij zich hebben en was geen half uur in haar gezelschap geweest, of hij had hare gruwelijke leelijkheid geheel vergeten.

't Ander meisje was Leida gedoopt en beeldig mooi; maar ze had zelfs geen ziertje overleg en verstand. 't Was echter nog al een geluk, dat ze hare domheid zelve inzag en niet hoogmoedig of trotsch was op hare schoonheid, wat anders met zulke dommen nog al dikwijls het geval is.

Voor 't overige waren beiden heel zacht en goedig van aard en hielden dol veel van mekaar. Waar de een was, daar was ook de ander, en uit alles was te merken, dat ze elkaar oprecht en van harte liefhadden, zooals dat vooral bij tweelingzusters wezen moet.

En deze hare liefde was het dan ook, die de ouders troostte over dat de eene zoo leelijk en de andere zoo dom was. De eene wou altijd de goede eigenschappen van de andere doen uitkomen, net of ze in hare tweelingzuster dat gezocht had, wat haar zelve ontbrak.

Als wel soms een vreemde Bertha met medelijden aanzag, zei die dadelijk:

— Beklaag mij maar niet; want mijne zuster is mooi voor twee.

En evenzoo antwoordde ook Leida, als ze door anderen om hare onnoozelheid werd beklaagd.

Nu woonde daar echter in de buurt een jong edelman, die tegelijk schoon en verstandig was, en toen die eens de mooie zuster in den tuin zag wandelen, werd hij terstond geweldig op haar verliefd.

Ongelukkig kende hij haar volstrekt nog niet en wist nog niet, hoe dom zij was, wat hij evenwel bij 't eerste bezoek, dat hij aan de ouders bracht, wel terstond moest bemerken. Misschien zou hare schoonheid nog gemaakt hebben, dat hij dat vergat, als niet Bertha, de leelijke, ook in de kamer was geweest. De zusters hadden geen rust, als ze niet bij elkander waren, en daar de schoone Leida nu vreesde, dat jonker Benno zich bij haar alleen vervelen zou, wilde ze ook hebben, dat Bertha bij haar bleef. En Bertha wist in 't gesprek de schoonheid en andere eigenschappen van hare zuster zoo goed in 't licht te doen komen, dat Benno bij 't heengaan dacht, dat Leida toch lang zoo onnoozel niet was, als hij zich eerst verbeeld had.

Op zijn eerste bezoek volgde spoedig een tweede, een derde, en ten laatste kwam hij bijna alle dag, daar hij zonder de zusters haast niet meer leven kon.

Gewoonlijk zat hij tusschen de beiden in, en richtte dan onwillekeurig zijne oogen naar den kant, waar

Leida zat, terwijl hij met open ooren luisterde naar al, wat Bertha maar te zeggen of te vertellen had.

Leida werd wel dikwijls eens door den jonker aangesproken, maar hare antwoorden waren dan doorgaans eenvoudig: „Ja” of „neen”, en als ze eene vraag niet begreep of niet wist, wat er op te zeggen, dan zei ze maar kortaf: „Dat moet ge aan mijne zuster vragen.”

Dit moest nu dan toch wel maken, dat Benno mettertijd een helder begrip van de ware, echte natuur van de beide meisjes kreeg. En toen hadt ge 't ongeluk gaande, te weten: hij voelde zich tot Leida door hare schoonheid en tot Bertha door haar geest en haar verstand aangetrokken, zoodat hij op beiden tegelijk verliefd raakte.

Dat kon nu echter niet lang zoo duren, en buitendien drongen de ouders er op aan, dat hij zich eindelijk voor de eene of voor de andere verklaren zou. De zusters merkten zijne verlegenheid en konden daar ook de oorzaak wel van begrijpen; maar ofschoon zij beiden hem liefhadden, wou toch de eene hem niet aan de andere ontrooven.

En toch gebeurde het, dat, toen Bertha op een dag weer eens bijzonder aardig en verstandig gepraat had, jonker Benno op een drafje naar haar vader liep en op verlegen toon tot hem zei:

— Heer graaf, als ge mij zulk eene overgroote gunst waardig keurt, geef mij dan

Hij wou juist verder zeggen, toen hij op eens Leida in het oog kreeg, die ging wandelen in den tuin, waar hij met haar vader in gesprek stond. Zij wierp hem in 't voorbij gaan een blik toe, die hem zoo verbijsterd maakte, dat hij weer niet wist, wat te besluiten.

De vader, dien 't verwonderde, dat hij niet uitsprak, zei nu:

— Wat wilt gij dan van mij hebben, jonker?

En Benno, die van groote verlegenheid geen raad wist, kon maar met moeite zeggen:

— Geef mij den mooien windhond, waarmee wij gisteren gejaagd hebben.

De vader, die na de deftigheid, waarmede de jonker zijne aanspraak begon, heel wat anders verwacht had, werd half boos, en zei, dat hij den hond wel kon krijgen.

Nu zou de arme Benno den hemel wel haast gebeden hebben, dat die Bertha een beetje minder verstandig en aardig en Leida een beetje minder mooi maakte; want hoe langer hij met de beide zusters omging, des te beter bevielen ze hem.

Pas op, zeide de vader tot zijne vrouw, ofschoon wij twee dochters hebben, zal niet éene het tot een huwelijk brengen.

Zoo werd door de kwaadaardigheid van die booze fee de geheele familie en ook Benno ongelukkig,

In de nabuurschap werd over de bezoeken van

den jonker veel gepraat. Velen meenden, dat hij die alleen maar tot tijdverdrijf deed en 't noch met Bertha noch met Leida in goeden ernst meende. De vader verloor ten laatste zijn geduld en zei hem, dat hij nu eindelijk toch besluiten moest; want hij wou dat gepraat van de menschen niet, waarop Benno dan nu ook met een verzoek voor den dag kwam, als misschien nog nooit aan een vader gedaan was.

— Heer, zei hij tot den ouden graaf, ik heb al lang met u willen spreken, en nu kom ik u verzoeken, dat ge mij eene van uwe dochters tot vrouw geeft en op mijn woord gelooft, dat het mij vreeselijk spijt, dat ik de andere ook niet kan vragen.

De vader stond versteld van dit wonderlijke zeggen, en kon zijne verwondering en zijne ontevredenheid niet verbergen. Op scherpen toon zei hij:

— Maar 't is toch mijne zaak niet, te beslissen, welke gij vragen wilt; dat moet gij zelf weten.

De jonker echter bleef bij zijn zeggen, dat hij beiden even lief had, en dat de vader hem door zijne beslissing uit de verlegenheid helpen of de jonge meisjes zelve vragen moest.

Daar de graaf zijne dochters heel graag verzorgd zou zien, liet hij haar beiden komen en zeide haar, dat zij beslissen moesten, wie Benno trouwen zou.

En nu volgde een wedstrijd tusschen de beiden, wie de grootmoedigste zou wezen. Leida was vast

overtuigd, dat Bertha hem veel gelukkiger zou maken; want, zei ze:

— Als ik wat ouder ben geworden, zal ik niets meer hebben, dat hem aantrekt, en dan zal hij ongelukkig wezen.

Bertha echter had eenvoudig maar in de beek daar dicht bij haar te zien, om te weten, dat Benno, als zij eens zijne vrouw was, zich zou beklagen, dat hij Leida niet had gekozen.

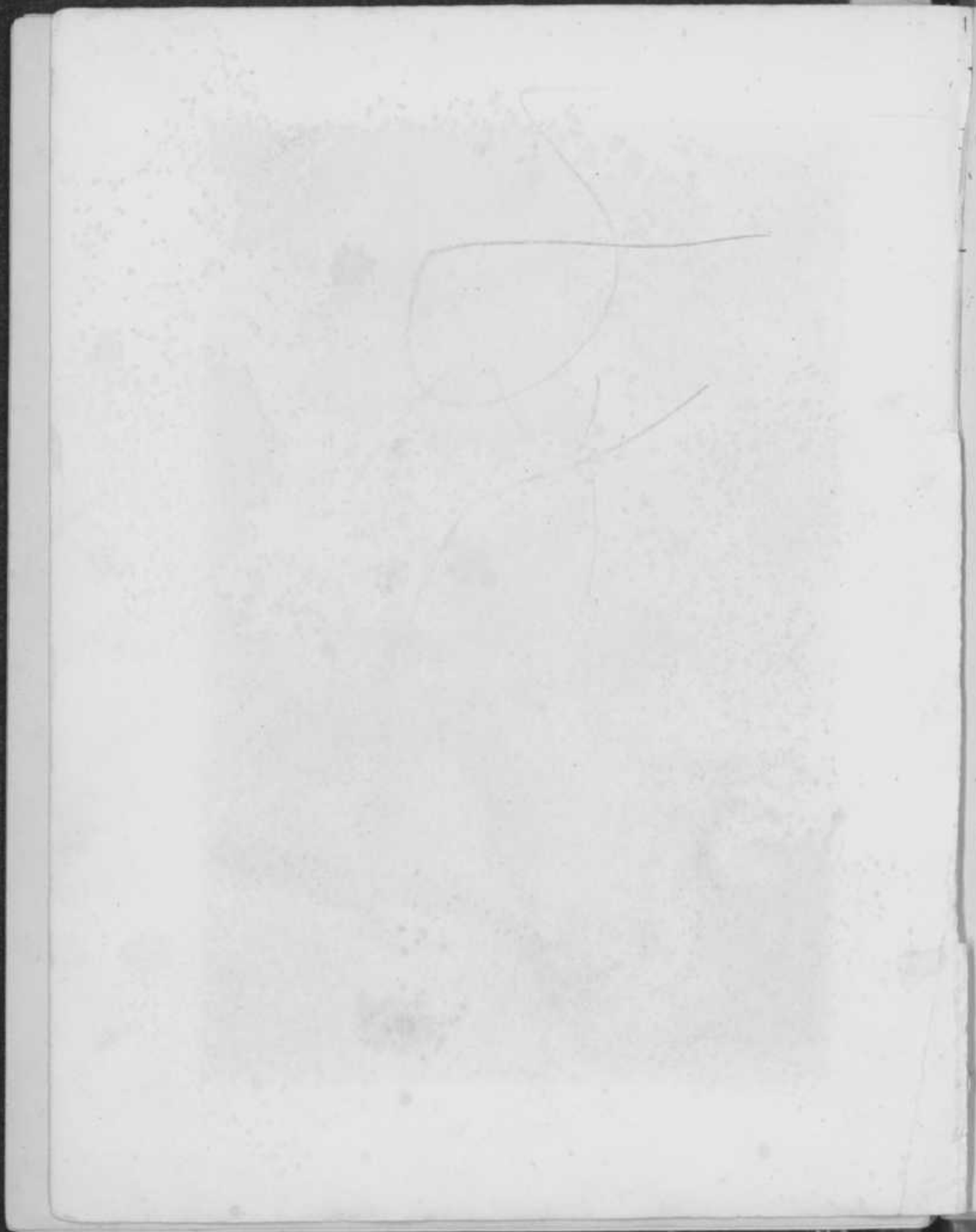
En zoo wist dus geen een van allen, wat ze doen moesten.

Toen Bertha een paar dagen later weer eens aan de beek zat en in 't water keek — want met al hare leelijkheid verzuimde zij bij gelegenheid toch niet, zich eens even in 't water te spiegelen, om, naar ze zei, zich aan hare eigen leelijkheid te wennen, — toen Bertha dus eens weer zoo in het water keek, verbeeldde zij zich, dat hare schoone zuster haar in de armen sloot en haar aan haar hart drukte; en meteen voelde zij, dat er wat heel buitengewoons met haar voorviel. Verschrikt bekeek ze zich nog eens in het water, en toen gaf ze een gil, want ze had niet haar eigen, maar Leida's gezicht gezien. Een oogenblik dacht zij nu, dat hare tweelingzuster achter haar stond; maar dat was zoo niet: ze was moederziel alleen.

Zij sprong op en bekeek zichzelf, hare handen, hare armen, hare heele slanke gestalte. Ontsteld en

Amand Linn

als er geen noodzaak toe is, dan begint het fluitje te branden en verbrandt het de hand, waarmee ge 't vasthoudt.

Na die woorden nam de ree een grooten sprong en was op eens tusschen de struiken verdwenen.

— Wat is dat? bromde Densel en was nog heel verbijsterd van wat hij gezien en gehoord had. De bok, dien ik daar geschoten heb, is weer zoo vlug als wat en geeft mij zoo'n wonderlijk geschenk! En dat zou een ding van onschatbare waarde wezen! — Hm, hm! 't Is mogelijk, maar 't komt me toch wat raar voor!

— De geesten en feeën doen heel goed met ons niet altijd en in alles onzen wil te geven. 't Zou een slechte dienst zijn, dien ze ons deden, als ze al de domme beden en wenschen verhooren wilden, waarmee de menschen soms voor den dag komen. Ik zal mij dus wel wachten, iets te vragen, dat niet volstrekt noodig is. Een arm man als ik zou anders wel tienmaal op een dag ergens om fluiten willen.

Zoo dacht Densel, toen hij dwars over 't veld naar huis ging. Hij was daarbij echter zoo heel diep in gedachten verzonken, dat hij verdwaald raakte, wat te leelijker voor hem was, daar 't al mooi donker begon te worden en hij zich meer en meer moe liep, om weer op 't rechte pad te komen.

— Hm! bromde hij bij zichzelf; zou 't oogenblik

al gekomen zijn, dat ik van den horen gebruik moet maken?

En zoo denkende trok hij zijn mes en sneed de spits van den horen, die, heel tegen de natuur van de reehorens, hol was, om hem in geval van nood als fluitje te gebruiken, daar 't hem bijna onmogelijk was, om in de dichte duisternis nog maar een' stap voorwaarts te doen. Evenwel paste hij wel op, dat hij er nog niet op blies, daar hij onder zijne voeten dik, zacht mos voelde, waarop hij des noods wel slapen en overnachten kon.

Zoo'n nachtleger was wel wat frisch, maar er lagen bladers genoeg in 't rond, die hij oprapen en waarmee hij zich toedekken kon. Een enkele nacht onder Gods lieven open hemel heeft nog nooit een gezond man den dood gedaan. Hij wou dus liever eens wat kou lijden, dan zich de hand verbranden, en wachtte met zijn fluitje tot eene andere gelegenheid.

Terwijl hij nog bezig was, de bladeren op een hoop te dragen, om hem voor den nacht tot slaapstee te dienen, hoorde hij op eens in de verte de wolven huilen. Hij liet zijn werk rusten en luisterde een poosje. 't Gehuil werd al wilder en wilder; ook scheen het nader te komen.

— Dat is een al wat dreigender gevaar, dacht de jager en tastte naar zijn mes. Maar mijn mes zal weinig helpen, als drie of vier wolven mij tegelijk op 't lijf vallen, en dan zal ik het fluitje wel dienen te

gebruiken. — Hm, hm, vervolgde hij, na zich nog eens bedacht te hebben; 't zou een leelijk ding wezen, als de menschen dat hoorden en ze dan van jager Densel zeiden, dat hij een wonder noodig had, om aan de wolven te ontkomen.

Daar kreeg hij bij 't licht van den bliksem — want er was onderwijl een onweer opgekomen — een ouden, zwaren eikeboom in het oog, op wiens knoestige takken hij wel een veilig plaatsje dacht te zullen vinden. Hij klauterde daar dus vlug in op, en zat er hoog en droog, maar droeg zorg, dat hij niet in slaap raakte en naar beneden viel, zoo lang de hongerige wolven in den omtrek huilden.

Die hadden nu echter den jager in den neus gekregen, en het duurde niet lang, of ze stonden bij den eik, waarop die zat, en maakten een rumoer van wonder en geweld. Bij 't lichten van den bliksem kon Densel zien, dat ze met hun zessen waren, die met den storm om 't hardst huilden.

Er behoort moed toe, om zich in zoo'n toestand goed te houden. Meer dan eens bracht Densel 't fluitje aan zijne lippen, maar telkens zette hij 't ook weer af. Hij verbeeldde zich, dat het al wat warm werd, en dat leek hem heel bedenkelijk toe. Daarom zei hij bij zichzelf:

— 't Oogenblik, om den reebok te roepen, is nog niet gekomen; de wolven en de donder maken wel

een gruwelijk geweld, maar dat brengt mij toch niet in gevaar.

Terwijl hij nog zoo aan 't redeneeren was, sloeg vlak boven hem de bliksem in, en hij rekende zichzelf ditmaal werkelijk verloren. Toen hij weer wat tot bezinning kwam, was hij door den geweldigen slag zoo ontsteld en verbijsterd, dat hij al gauw zijn fluitje aan den mond wou brengen, om te blazen.

— Daar had ik haast een dom stuk gedaan! dacht hij echter nog even tijdig, en moest nu zelf over zijne dwaasheid lachen. Wat zou 't beduiden, dat ik om hulp riep, nu 't gevaar al voorbij is?

En op 't zelfde oogenblik zag hij ook, dat de bliksem en de donderslag de wolven zoo verschrikt hadden, dat ze het dadelijk op een loopen hadden gezet.

't Lijkt wel, dat ik nu verder een rustigen nacht zal hebben, dacht hij bij zichzelf. 't Onwêer is voorbijgedreven en de wolven komen niet weerom. Och, dat ik nu nog maar een uurtje slapen kon!

Nu was de maan opgekomen, en dus zocht hij in den maneschijn tusschen de takken een zitplaatsje op, waar hij zonder gevaar wat dommelen kon. Hij zat echter pas op zijn gemak, of daar hoorde hij een gerucht, alsof zich beneden iets onder de takken en bladeren bewoog.

't Was een beer, die zich beneden aan den stam van den boom te slapen wou leggen, maar daar in

zijne rust gestoord werd. De jager had bij ongeluk met zijn voet een klein takje afgebroken, dat den beer op zijn snoet viel. Het ruige beest stak nu den kop in de hoogte, zag den man en, daar hij hongerig en kwaadaardig was, begon hij zoetjes bij den boom op te klauteren.

Nu dacht de jager, dat het werkelijk tijd werd, zijn' beschermer te roepen. Hij tastte al naar zijn fluitje, toen hij evenwel zich nog weer bedacht en zei:

— Wat? Is dit mijn laatste middel? Kan ik dan niet eerst nog 't mes, dat ik hier in de hand heb, gebruiken? Al is 't ook een gevaarlijke vijand, hij is toch maar alleen. Man tegen man; en ik heb nog 't voordeel, dat ik mij hier beter roeren kan. Ik wil de hulp van den reebok verdienen door eerst eens te zien, of ik mij zelf kan redden.

En na dit wakker besluit zette hij zich te recht, om den vijand zoo goed mogelijk te ontvangen. In de linker hand had hij zijn fluitje, in de rechter hand zijn mes; hij hield den beer, die al nader kwam, goed stijf in 't oog; en juist op 't oogenblik, dat deze door een tak, die hem in den weg stond, zijn keel bloot gaf, bracht de jager hem daarin met zijn mes een zoo duchtigen steek toe, dat het bloed er uitspoot.

De beer huilde schrikbarend; de jager klom een' tak hooger en maakte zich bereid, om, zoo 't noodig was, den kamp opnieuw op te nemen. Het wilde beest volgde hem; zijne oogen gloeiden als vurige

kolen en, alsof zijne woede hem blind gemaakt had, stak het zijn' kop tusschen twee takken door, waaruit het dien niet weer los kon krijgen, denkelijk, omdat het door bloedverlies al te veel verzwakt was. De jager, die even vlug als moedig was, kwam nu terstond van boven neer en stiet hem het mes diep in het ruige lichaam.

De pijn was zoo erg, dat de beer opnieuw een vreeselijk gebrul liet hooren en uit den boom op den grond tuimelde.

De jager had onderwijl al zijn' lust tot slapen verloren en bleef het verdere van den nacht wakker, omdat hij dacht, dat nog wel wat anders komen kon. De bruine sinjeur onder hem begon ook zoetjes aan met brommen op te houden, zoodat ten laatste geen geluid meer te hooren was. Toen het dag werd, kon de jager hem tegen den boom aan zien liggen; hij roerde geen lid meer en was zoo dood als een pier. Nu kwam Densel met alle vlugheid naar beneden klimmen, verborg den beer onder groene takken en liep naar huis. Zijne vrouw Doortje was maar blij, toen zij hem gezond en wel weerom zag; doch zonder zich eens tijd te gunnen, om haar al zijne avonturen te vertellen, keerde hij met eenige burenen naar 't bosch terug, van waar die hem den dooden beer naar zijne woning hielpen dragen.

Dat was nu eene groote blijdschap in 't gansche dorp. Allen, oud en jong, groot en klein, moesten

wat van den beer hebben. Densel verdeelde 't vleesch onder hen en alleen 't vel hield hij voor zich.

— Zoo vaak ik dat vel aanzie, zei hij tot zijne goede vrienden, zal ik er ook aan denken, dat de mensch veel kan, als hij zelf maar wil.

En dat was nog niet eens alles, wat hij van zijne jacht meebracht. Toen zijne vrouw Doortje de geschiedenis van den reebok hoorde, die hij haar in 't geheim vertelde, en toen ze wist, wat kracht in dat wonderfluitje zat, had ze van blijdschap wel uit haar vel willen springen.

In 't vervolg zouden ze dus nergens meer gebrek aan lijden: ze zouden kelder en zolder vol mooie kleeren voor den winter en voor den zomer, en goede zachte bedden hebben, om van 't onnoozel beetje werk uit te rusten, dat ze voortaan nog te doen hadden.

De man deed te vergeefs alles, om zijne vrouw tot verstandiger gedachten te brengen. Toen hij haar vertelde, hoe hij zich in 't bosch onthouden had, van de fluit gebruik te maken, en hoe goed hij zich daarbij had bevonden, maakte zij hem voor een sukkel, voor een domkop uit, die alleen maar bang was, zich de vingers wat te branden. Hij zou dan ook van 't fluitje, dat eene ware tooverfluit was, waarmee ieder ander mensch wonderen zou kunnen doen, zijn leven lang geen' duit voordeel of profijt hebben.

— Vrouw, zei hij met veel bedaardheid, daar ik 't zelf ben, die gevaar loopt, moet ik ook weten,

wat ik goed en dienstig reken, en verzoek ik, dat je je daar niet verder mee bemoeit. Had ik eens mijne hand verbrand, dan zoudt ge klagen en lamenteeren, met pleisters en zalfjes komen; maar al je gejammer en al je smeersels zouden mij mijne hand niet weerom geven, en ik kon als een gebrekkige stumper door de wereld loopen.

Zoo kwam het dan, dat dat tooverfluitje aanleiding tot allerlei oneenigheid in de huishouding begon te geven en den armen man dagelijks veel kwelling en verdriet veroorzaakte.

— Als dat gejeuzel niet schielijk ophoudt, zei hij eens, wil ik fluiten, dat de reebok komt en zijn geschenk terugneemt.

Deze bedreiging bracht vrouw Doortje de eerste dagen wat tot rust en bedaren. Densel droeg den horen altijd aan een zijden lint om den hals; want vooreerst wou hij dien in geval van nood terstond bij de hand hebben, en dan ook was hij bang, dat zijne vrouw er anders eens heimelijk op blazen mocht, waaruit licht groot ongeluk kon ontstaan. 's Nachts sloot hij hem in de kast en stopte dan den sleutel goed weg.

Die voorzichtigheid beviel echter vrouw Doortje volstrekt niet en maakte haar nog veel begeerlijker en ongeduldiger.

— Hoe ver moet het dan toch wel met ons komen, voordat je op je fluitje blaast? mopperde ze weer eens.

Zie je niet, dat ik haast geene kleeën meer heb, om aan te trekken?

— Doortje, antwoordde de jager, er zijn veel vrouwen, die niet half zoo veel hebben aan te trekken, als jij hebt, en die daarom toch haar' man niet om de ooren malen. Ik heb hennep en vlas gezaaid; onze schapen kunnen we ook al gauw scheren, en dan krijgen we linnen en wollegoed. Dus zie je, dat we nog heel goed zonder fluiten kunnen. Daar ik bang ben, mij de vingers te branden door wat te wenschen, wat niet noodig is, blijf ik met weinig content en wil dat door mijn arbeid verdienen. Mogelijk is juist dit wel het geschenk, dat de ree mij toegedacht heeft. Wees dus verstandig, vrouw, en wees tevreden, zooals ik; dan kunnen we samen een rustig en genoegelijk leventje leiden.

— Dus zal dan 't fluitje je tot je dood toe om den hals blijven hangen en ons heelemaal geen voordeel doen?

— Vrouw, reken je dan de tevredenheid voor niets? Zorg, dat ge die maar eerst leert, en we zullen recht gelukkig wezen.

Al die verstandige toespraak kon echter de arme vrouw maar niet overtuigen. Ze was dubbel te beklagen, omdat ze, zooals ze meende, een middel hadden, dat aan al hunne zorgen en nooden een einde kon maken, maar dat ongebruikt bleef, alleen omdat haar man zoo stijfkoppig was.

Op een goeden dag werden ze nu eens bij een van hunne bureu ter bruiloft genood.

— Dat is me wat moois! zuchtte de vrouw. Wat japon heb ik, om daartoe aan te trekken?

— Een, die goed heel en proper is, kind. En wil je je recht mooi maken, steek dan maar een paar bloemen uit ons tuintje in 't haar.

Moeder Doortje antwoordde niet, omdat ze al een plannetje had gemaakt, dat ze, als ze daar maar eenigszins kans toe zag, ditmaal stellig en vast wou volvoeren. Ze keek goed toe, waar haar man den sleutel van de kast wegstopte, en toen die vast in slaap lag, was ze er met een wip bij en pakte 't fluitje, waarnaar ze al zoo lang verlangd had.

— We zijn op de bruiloft genood, dacht ze, en dus moet ik ook volstrekt een mooi bruiloftskleed hebben.

En met die gedachten ging ze in het tuintje achter huis, opdat haar man door haar fluiten niet wakker zou worden. Eerst toen ze daar heel aan 't achterste eind was, zette ze 't fluitje aan de lippen, en 't was toen voor de eerste maal, dat iemand daarop blies.

— Wat wilt ge van mij? vroeg de reebok, die aanstonds over de heg kwam springen.

— Ik wou graag bruiloftskleeren voor mij en mijn man.

— Ei, ben jij 't, vrouw Doortje? Dus kom jij me zoo roepen? — En je schaamt je niet, gebruik te

maken van een ding, dat niet jou, maar je man toebehoort? Foei, foei, Doortje, dat is verkeerd, en daar zul je de straf voor lijden, die je verdiend hebt.

Meer zei de reebok niet, maar was met een wip weer weg, net zoo als hij gekomen was. De vrouw stond heelemaal versteld van wat zij gehoord had, ging bedroefd weer naar huis, lei 't fluitje op zijne oude plaats, en maakte dat ze heel stilletjes op bed kwam.

Arme, arme vrouw Doortje! Geen haar op haar hoofd droomde, wat schrikbarende verandering er in haar slaap met heel haar persoontje zou voorvallen.

Toen ze wakker werd, streek ze met de hand over haar gezicht, zooals een mensch 's morgens wel meer doet, en gaf toen een' gil van schrik. Zij had op hare wangen en aan haar kin wat ruigs gevoeld, dat ze daar vroeger niet had. Terstond liep ze daarom naar den spiegel en ze meende, door den grond te zinken, toen ze zag, dat ze een grooten zwarten kin- en bakkebaard had, die bijna nog zwaarder dan die van haar man was.

Zij had zich een recht aangematigd, dat aan haar man toekwam; daarvoor was zij nu zoo naar verdienste gestraft.

Toen Densel de verandering zag, die met zijne vrouw was voorgevallen, vermoedde hij al dadelijk wel de oorzaak en vermaande hij haar met grooten ernst, toch te zeggen, of ze ook iets erg verkeerd

gedaan had, waarvoor ze nu zulk eene zware straf moest lijden. In het eerst wilde zij nergens van weten; maar ten laatste kwam zij toch voor alles uit en vergoot daarbij zoo veel tranen, dat het water haar bij den baard neerdroop. Zij bad haar' man wel duizendmaal om vergiffenis; doch die zei:

— Och, mij heb je niet zoo erg beleedigd, maar den goeden reebok, en dien zul je dus ook excuus moeten vragen. Ik geloof, dat wij hem nu wel mogen roepen. Ditmaal hebben wij zijne hulp volstrekt noodig; want hij alleen kan je weer van den baard verlossen, dien hij zelf je zeker heeft laten groeien.

En na deze woorden ging de goede man bij de kast, nam het fluitje, blies daarop, en op 't zelfde oogenblik kwam de reebok door het open raam in de kamer springen.

— Hier ben ik. Wat wilt ge van mij?

— Mijn lieve beste ree, ik bid je, dat ge mijne vrouw vergeeft, wat ze kwaad gedaan heeft, en dat ge haar van den baard bevrijdt, die zeker een' teeken van je gramstorigheid is.

— 't Zal gebeuren! zei de ree, en weg was hij weer, tegelijk met vrouw Doortjes baard.

De vrouw liep naar den spiegel en was overgelukkig, dat ze haar vorig glad, blank gezicht weerom had. Zij viel haar' man om den hals en was dol en uitgelaten van blijdschap.

ik geen wensch meer heb, nu hij mijn man nog heeft gelaten — —

Dus, lieve kinderen, 't is en blijft waar: „Help u zelf, en de goede God zal u ook helpen!”

De kikvorsch en de waterjuffer. (†)

— Ik wou toch wel graag weten, waar de kikvorsch blijft en wat hij uitvoert, als hij met een wip uit het water verdwijnt, en niemand weet, waar hij zit, tot hij op eens weer in 't water plompt en zegt: daar ben ik.

Zoo zei de jonge larve van eene waterjuffer, die met vele anderen op den bodem van 't water speelde.

Dat water was een groote vijver, die midden in het bosch lag; mooie boomen en struiken stonden er om toe en spiegelden zich in het water; maar vooral mooi waren de vele blauwe vergeetmijnetjes en de gele waterlelies, die langs den kant groeiden.

Wat gaat ons dat aan? zei eene andere larve.

— Bemoei je met je eigen zaken, zei eene tweede, en laat den kikker doen, wat hij wil.

— Maar ik zou dat toch graag weten, begon de kleine weer; ik ben dol nieuwsgierig. Al zie ik u

(†) Glazenmaker. *Libellula vulgata*.

ook niet meer, dan weet ik toch, dat ge niet verloren zijt; maar daar zoo pas heb ik nog een' kikker gezien, die hoog in 't water opging, en op eens was hij weg. Waar ging hij toch naar toe? Is er daar boven 't water nog eene andere wereld?

— Wat ben je toch een vervelend ding! zei een van de ouden en snapte meteen een wormpje weg, dat juist voorbij dreef.

Maar de jonge larve kon zich daarmee niet tevreden stellen; zij herhaalde gedurig in stilte: wat wordt er toch wel van den kikker, als hij hier het water verlaat? En daarbij werd ze zoo onrustig, dat al de kleine witte vischjes, die haar voorbij zwommen, haar met groote oogen aankeken.

Maar zooals 't in 't leven gaat, het jonge ding vertelde hare gedachten aan de andere jonge larven, en het duurde niet lang, of deze waren door haar aangestoken en floten hetzelfde deuntje: wat wordt er toch van den kikker, als hij hier 't water verlaat?

Zoo zaten ze nu allen bij elkaar, toen 't weer op eens plomp! ging en daar een groote kikvorsch in 't water sprong en op de plaats kwam aanzwemmen, waar zij samen op een hoopje zaten. — Toen zei de een tot de andere: vraag gij het nu den kikker maar eens.

Dit was echter lichter gezegd dan gedaan, want de kikvorsch kon dit wel eens als nieuwsgierigheid en als eene belediging opnemen, en dan was het met dat kleine ding van een waterjuffertje gedaan geweest.

Dit was nu evenwel veel te nieuwsgierig, om zich stil te houden, maar zwom sidderend en bevend op den kikvorsch toe en vroeg heel onderdanig:

— Och zeg, meneertje, mag ik, arm, klein, ongelukkig ding, wel zoo vrij wezen, u eene vraag te doen?

— Zoo'n klein ongelukkig ding doet best met zijn mond te houden, antwoordde de kikvorsch. Telkens als ik ongelukkig ben, praat ik niet.

Misschien zou ik gelukkig wezen, als ik spreken mag, ging de larve voort.

— Nu, voor mijn part spreek dan op, maar maak het niet te lang.

Dit was nu wel niet erg beleefd, maar 't was toch altijd eene toestemming.

— Zeg mij dan enkel maar, meneertje, zei de larve en trilde daarbij van verlegenheid, wat is er toch wel boven deze wereld?

— Van wat voor wereld spreek je? vroeg de kikvorsch en keek met zijne groote oogen naar links en naar rechts.

— Van deze wereld, van onze wereld.

— Ge wilt zeggen, van dit ellendige vijvertje, antwoordde de kikvorsch en glimlachte verachtelijk.

— Ik meen de plaats, waar wij hier leven, zei de larve, een weinigje geraakt. Noem die, zooals gij wilt; ik noem haar de wereld.

— Ei, ei? Nu, kleine wijsneus, hoe noemt gij dan het overige, waar ge niet leeft?

Daarbij begon de kikvorsch te schudden van lachen.

— Dat is 't immers juist, wat ik van u weten wil, antwoordde de larve.

— Waarlijk? viel de kikvorsch haar in 't woord. Luister, dat wil ik je zeggen. Wat hier boven 't water is, dat is de aarde.

Toen was het een poosje stil.

— Kan men op de aarde ook zwemmen? vroeg de larve nieuwsgierig.

— Dat denk ik niet, zei de kikvorsch en lachte weer. De aarde is geen water, maar heel wat anders.

— Maar zeg me dan asjeblieft toch, wat het is? vroeg de larve.

— 'k Heb van mijn leven nog geen zoo nieuwsgierig nest gezien, zei de kikvorsch. De aarde is ongeveer zooals hier de bodem van den vijver, maar niet nat.

— En wat is boven de aarde?

— Daar is wat, dat ze lucht noemen, maar hoe zal ik je dat beschrijven? Wat mij betreft, hou ik het er voor, dat het nergens op lijkt. Men ziet, ruikt, hoort en voelt het niet. Hebt ge mij begrepen?

— Niet recht, zei de larve.

— Dat dacht ik wel. En daarom raad ik je, bekommer je niet om dingen, die je niet begrijpt.

— Och lieve meneertje, zei de larve, ik ben niet zoo wijs als gij, en ik verzoek u daarom, mij mijne nieuwsgierigheid te vergeven; maar wat me zoo ongelukkig maakt, is juist, dat ik niet weet, wat boven het water is.

— Wat me dat een nieuwsgierig persoontje is! zei de kikvorsch lachend. Maar omdat het mij goed aanstaat, dat ge, hoe klein ook, toch zoo weetgierig bent, wil ik je een voorstel doen. Kruip op mijn rug en dan zal ik je wijzen, wat ge zoo graag weten wilt. 't Kan mij niet schelen, hoe het afloopt, maar ge wilt het zoo hebben, en daarom wil ik je graag dien dienst doen.

— En ik dank u wel duizend maal, zei de larve en was half dol van blijdschap.

— Kom, kruip op mijn rug, maar hou je goed vast, want die is erg glibberig.

De larve deed, wat de kikvorsch gezegd had, en deze zwom tot aan 't riet, dat aan den kant van het water stond.

— Hou je goed vast, zei nu de kikvorsch en stak daarbij den kop boven water, greep zich aan een stengel vast en kwam zoo op het groene gras.

— Daar zijn we, zei hij. Zeg, hoe bevalt je de aarde?

Maar er kwam geen antwoord.

— Wat, vroeg hij; in 't geheel niet meegekomen? Dat had ik terstond wel gedacht. 't Kleine stomme ding heeft zich niet goed vastgehouden en is van mijn rug gegleden. Mogelijk komt het nog. Ik wil een ommezien wachten, om haar op het droge te helpen. En daarbij huppelde hij in het gras rond en keek

na een poosje weer naar het riet, of de larve er nog niet aankwam. —

Maar zeg me nu, wat deed die dan, dat ze niet eindelijk kwam? — Om de waarheid te zeggen — en jokken mag een mensch niet — ze had zich wel vastgehouden, want daartoe was ze veel te nieuwsgierig, maar op het oogenblik, dat zij met haar kopje boven water kwam, kon ze geen adem halen; ze snapte wel een paar maal naar lucht, maar dat hielp niet, en dus tuimelde zij weer in het water neer. Zoo zonk ze weer naar den bodem en lag verscheiden minuten, zonder dat ze wist, wat haar eigenlijk was overkomen.

— Lieve gunst! zei ze, toen ze weer een weinig tot bezinning kwam, boven deze wereld is dus niets anders dan de dood? Die leelijke kikvorsch heeft mij wat voorgejokt. 't Is onmogelijk, dat hij daarheen gaat.

En toen zij dat gezegd had, ging zij weer aan haar gewone werk. Hare nieuwsgierigheid had een geduchten stoot gekregen, maar den moed gaf zij daarom toch niet op.

Voor het oogenblik vergenoegde zij zich met aan hare vrienden te vertellen, waar zij geweest en wat gebeurd was. En die waren over wat ze hoorden geducht verwonderd. Dat was toch bijzonder vreemd! En waar was de kikvorsch gebleven? Wie dat kon zeggen! Wie dat wist! — Gij kunt u wel voorstellen, dat het vragen en vertellen nu geen einde wou nemen.

Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat werd over dat geval gepraat.

Toen 't avond werd, viel er niets meer voor hen te vangen, en ook onze larve keerde van eene lange jacht terug, toen zij haar vriend, den gelen kikvorsch, in zijn eentje op een grooten steen op den bodem van den vijver zag zitten.

— Wel, vroeg de larve, zijt ge al weer hier, lieve meneertje? Dus zijt ge uit deze wereld heelemaal niet weggeweest en hebt mij maar wat voor den gek gehouden? Ja, ja, zoo gaat het, als men op vreemde lui vertrouwt.

— Hoor eens, zei de kikvorsch, als ik niet zoo verstandig was en gij niet zoo'n klein, dom ding waart, dan zou ik je wel wat anders zeggen. Ik heb me van morgen dood ongerust gemaakt, omdat ik niet wist, waar ge gebleven waart, en moet ik nu dit tot belooning hooren? Waarom heb je je niet beter vastgehouden? Maar zoo zijn al die wijze lui. Ze willen alles onderzoeken en doorgronden, maar bij de eerste zwaarigheid de beste laten ze al den moed zinken.

— Wat gij daar zegt, is heelemaal ongegrond, antwoordde de larve.

't Scheelde niet veel, of ze hadden erge ruzie gekregen; maar als alle groote menschen tegenover de kleinen, hield de kikvorsch zich bedaard en verzocht de larve, dan toch eens te vertellen, hoe alles gebeurd was en hoe ze uit den zadel was geraakt.

Dit was spoedig verteld. De kikvorsch keek met zijne groote oogen de larve stijf aan, toen deze hem vertelde, wat ongeluk haar was overkomen.

— En dus, zei de larve, als 't waar is, dat aan den overkant van deze wereld niets anders meer is dan de dood, zijn uwe reizen daarheen ook maar enkel jokkens. Als ge van hier gaat, gaat ge ergens heen, waar ge niet wilt, dat iemand u volgt en waarvan niemand mag weten. En nu hebt ge wel 't recht om dat geheim voor ons te bewaren, maar daarom moogt ge mij toch zulke ondeugende leugens niet vertellen, adies, meneertje."

— Zie zoo, zei de kikvorsch, nu ik je heb laten uitpraten, moet ge ook eens naar mij hooren.

— Dat is niet meer dan recht, zei de larve en wachtte, wat de kikvorsch haar vertellen zou.

Deze vertelde haar nu, hoe hij haar in het gras en in het riet gezocht, maar niet gevonden had, en voegde er eindelijk bij: Maar al heb ik je dan in persoon al niet gezien, zoo heb ik toch wat gezien, wat jezelf meer aangaat, dan iemand anders ter wereld.

Hier hield de kikvorsch op.

— En wat was dat dan? vroeg de larve, die door hare nieuwsgierigheid hare boosheid al weer was vergeten.

— Terwijl ik zoo aan het water zat en naar je loerde, zag ik eene larve, zoo groot als gij, die uit het water op een riethalm kroop, zich daaraan vast-

hield en in de wereld uitkeek, waar de zon zoo kostelijk mooi scheen. Dat verwonderde mij, omdat ik wel weet, dat ge liefst op den bodem van het water blijft. Ik keek en keek, en wat zag ik toen? Op eens kwam in 't lichaam van die larve een groot gat en daar kroop eene waterjuffer uit, zooals ze boven in de lucht, waarvan ik je vertelde, rondvliegen, zoo mooi, zoo blinkend en zoo kleurig, dat het niet te beschrijven is. En toen ze uit dat oude lichaam was gekropen, spande ze hare vleugeltjes uit, die nog nat van 't water waren, dat in de zon gauw opdroogde, en dat glinsterde en flikkerde, dat mijne oogen er bijna blind van werden. En toen heeft ze zich een paar maal uitgerekt en de vleugels glad gestreken, en toen, eer ik er aan dacht, is ze weggevlogen. Ge kunt nu wel denken, dat ik half verbijsterd was van wat ik gezien had, en ik dacht bij mezelf: kom, dat moet ik dadelijk aan mijn vriendinnetje vertellen! plompte in 't water en hier ben ik weer, en ge weet nu, wat daar boven gebeurd is.

Nu hield de kikvorsch zijn' mond toe en was een poosje stil.

— Dat is eene wonderbaarlijke historie, zei de larve, schoon ze toch niet zoo verbaasd was, als men wel verwacht zou hebben.

— Heel wonderbaarlijk, herhaalde de kikvorsch; en wat dunkt je daar nu van?

— Ik wou eerst wel weten, hoe gij er over denkt, zei de larve bescheiden.

— Hm! zei de kikvorsch, die een zeer verstandig dier was; ik begrijp wel, dat in wat ik je daareven verteld heb, de verklaring ligt van je groot verlangen om te weten, wat daar in die andere wereld voorvalt.

— Ik zou nu wel haast zeggen, dat men u gelooven mag, zei de larve.

— Of ge mij gelooft of niet gelooft, dat raakt mij niet, antwoordde de kikvorsch, maar bedenk wel, dat als ge mij niet gelooft, ge jezelf van een grooten troost berooft.

— Dat het dier, dat ge mij beschreven hebt . . . hoe heette 't ook weer?

— Eene waterjuffer.

— Dat die mooie waterjuffer net zoo'n larve als ik was?

— Hou je mond, viel de kikvorsch haar in 't woord. Ik kan nergens voor instaan, maar ik vertel alleen, wat ik gezien heb. Ik groet je. Hier in deze natte waterwereld wordt het al donker, ik wil naar mijn zomerhuis op aarde gaan.

Het groene gras noemde de kikvorsch zijn zomerhuis, want 's winters moest hij om de zware kou onder op den bodem van het water wegkruipen.

De kikvorsch zwom nu naar het land en de larve zocht haar eigen gezelschap weer op. Daar hoorde

zij op eens, dat iemand met eene smeekende stem zei:

— Beloof 't ons!

— Ik beloof het je, was het antwoord.

— Maar stellig zeker? vroeg de eerste stem.

— Stellig zeker, antwoordde de andere.

Maar deze stem was slechts zacht en zwak, want de larve, die haar liet hooren, was ziek; ze had pijn in al hare leden en voelde zich bitter benauwd en bedrukt.

Naar geen van de kleine diertjes, die zij anders vervolgde, keek zij meer om, en voor de mooie waterplanten, waarop zij anders zoo graag rondkroop, had ze geene oogen meer. Wat zeg ik? 't Water, waarin zij geboren was en zoo lang geleefd had, drukte haar nu haast dood, wat ze maar volstrekt niet kon begrijpen.

Neen, neen, ze wou naar boven! Al hooger en hooger. Weg uit dat oude zware water, vrij van al de banden, die haar hier als ijzeren kettingen vasthielden.

Met een woord, zij voelde, dat het oogenblik was gekomen, waarop zich het geheim van een toekomstig leven ophelderen moet.

Hare verwanten en vrienden omringden haar, sommigen even oud als zij, anderen ouder of jonger. Allen waren toegekomen en aan allen deelde zij hare hoop en verwachtingen mee. En die konden ook slechts hopen, want iets weten kon geen van allen; maar de hoop van de zieke was sterker dan die van een van de overigen.

Op dringend verzoek had zij plechtig beloofd, dat,

als de groote verwachting, die allen hadden, vervuld werd, zij dan terug zou komen, om daarvan bericht te brengen.

— Och! En als ge ons nu toch vergeet? zeide eene jonge larve tot haar.

— Vergeten? Zou ik mijn geboorteland vergeten? antwoordde de zieke, die al zoo zwak was, dat zij nauwelijks meer spreken kon.

— Zou ik al het geluk, dat ik hier had, en mijne goede vrienden en kennissen vergeten? Neen, nooit, nooit! Geloof dat niet! Houdt mij niet voor zoo slecht!

— Maar als ge niet weer terug kunt? vroeg eene andere larve.

— Wees daar niet bang voor, zei de halfdoode larve. Voor zulke volmaakte wezens, als wij hier waren, is niets onmogelijk. Vaartwel, kinderen! Na korten tijd zult ge mij weerzien, maar als een hooger wezen — dat weet ik, dat voel ik. Vaartwel!

De stem klonk reeds heel zwak, en bewegen kon de zieke zich bijna ook niet meer, zoodat het haar slechts met groote inspanning en met behulp der anderen gelukte, bij eene groote bies in de hoogte te kruipen. En die haar hierbij hielpen, deden dat niet alleen uit medelijden, maar ook uit nieuwsgierigheid, om te zien, wat nu zou gebeuren; maar 't was niets, want op het oogenblik, dat de larve zich ophief en uit het water kwam, zagen de anderen niets meer.

Hunne oogen, die gemaakt waren, om in het water te zien, konden in de lucht en op de aarde niets meer onderscheiden; daartoe moesten zij heel andere kijkers hebben! De anderen kropen en zwommen dus weer door het water naar huis terug.

Toen de zieke aan de anderen vaarwel had gezegd, stond de zon reeds vrij hoog aan den hemel; maar te vergeefs wachtten hare vrienden en kennissen beneden in 't water op haar. Eerst waren ze vol verwachting en nieuwsgierigheid, maar toen de avond kwam en het donker werd en geen meer uitkijken, of zij dan nog niet weerom kwam, waren ze allen recht treurig en bedroefd.

— Ze heeft ons vergeten, zei de eene.

— Ze is voor eeuwig dood, zei eene andere.

— Geloof dat niet, ze komt weerom, zeiden een paar; maar dat zeiden ze alleen, om niet heelemaal de hoop op te geven.

Maar 't was en bleef vergeefs. De eene larve na de andere ging denzelfden weg, dien de eerste ging; alle kropen bij een rietstengel op en verlieten het water, maar geen eene enkele kwam terug. En zoo vaak zij eene op de reis begeleidden, zoo vaak ook kwamen zij ongetroost weer naar huis.

— Wat leefden we gelukkig, toen wij aan zulke dingen niet dachten, zeiden ze wel dikwijls.

Zoo verliep dag op dag en nacht op nacht.

Op een mooien morgen kwam echter eene zuster van

de afgestorvene tot de anderen, juist toen deze wakker werden en aan het werk wilden gaan. Ze zag er zoo vreemd en ontgaan uit, dat velen reeds nieuwsgierig waren, voordat zij nog een' mond had opengedaan.

— Kinders, zei ze, ge weet, dat mijne zuster mij het meest liefhad, en ge kunt dus wel begrijpen, hoe ik er het meest onder lijd, dat ze niet weerom is gekomen en ook niets van zich heeft laten hooren.

Toen zei een van de heel wijzen, die gelooven, alles te weten en alles onderzocht te hebben:

— Hoe kon ze dan weerom komen, daar die heele historie van eene andere wereld toch enkel een groote leugen is?

— Ja, 't is anders niet dan een leugen, zeiden de wijsneuzen, die maar zoo wat heenpraten, zonder te weten wat ze zeggen.

— Ze is niet weer tot ons teruggekomen, ging de zuster voort, maar ik voel, dat ik denzelfden weg ga, dien zij ging, om 't even tot het leven of den dood, waarvan niemand terugkomt. Ik voel dat, het trekt mij met alle geweld naar boven. Neem van mij nu den heiligen eed aan, dat ik terugkom, om je bericht te geven, als er eene andere wereld is en wij boven het water voortleven, en ik zal dien eed houden, al moest het mij ook het leven kosten.

Daarna kroop de larve langs een rietstengel tot aan den rand van het water op, alleen door hare zuster, die nu de eenig overgebleven van drie zusters was,

begeleid. Toen ze boven was gekomen, stak ze haar kop uit het water op en . . . weg was ze.

De anderen hadden alleen gezien, hoe zij verdween; ze hadden er nu maar 't nakijken van, want waar die heenging, konden ze met hare zwakke wateroogen immers niet zien.

En weer verliepen de uren, de dagen en de nachten, maar van de heengegane hoorden en zagen zij niets; vergeefs herhaalden zij hare belofte; de hoop, die zij in alle harten opgewekt had, bleef onvervuld, en de meesten zeiden: Deze is ons ook ontrouw geworden.

En anderen:

— Ze is als hare zuster; nu is zij gelukkig en heeft ons vergeten.

— Loop heen met al die praatjes van de andere wereld — 't is alles malligheid! zeiden de wijsten of althans, die zich daarvoor hielden. Hoe kunt ge dan toch nog zoo dom wezen?

Slechts een paar zeiden zachtjes:

— Neen, we willen de hoop nog niet opgeven.

Zooveel staat vast, dat zij niet weerom kwam en dat de meesten zich weer daarmee troostten, dat ze duchtig op de jacht gingen, een vroolijk leventje leidden en met deze of de andere wereld haar hoofd niet braken.

Op nieuw was het een mooie dag en nu zei de derde zuster:

— Kijkt mijne oogen eens; zijn ze niet geducht veranderd? Ik voel, dat ze opgezwollen zijn, en 't is,

of ze mij zoo uit het hoofd zullen springen. Dat is zeker hetzelfde gevoel, dat mijne zusters hadden, toen ze van hier gingen. Net als zij voel ik mij doodmoe en 't is, alsof eene onzichtbare macht mij naar boven trekt. Hoort dus en let op mijn laatste woord. Wat het voor eene wereld zijn mag, waar ik heenga, en al is ze ook vol zegen en geluk, in mij zult ge altijd een trouw en bestendig hart hebben. Ik wil 't je niet beloven, maar als 't mij mogelijk is, dan kom ik weerom. Vergeet vooral niet, dat die andere wereld heel goed bestaan kan, maar dat wij in onze zwakheid de wetten der natuur niet kunnen vatten en begrijpen. Vaartwel!

En ook zij kroop bij een vergeetmij nietplantje, dat aan den rand van het water stond, in de hoogte, en van een van die bloempjes steeg zij als eene fraaie, glinsterende waterjuffer in de luchtige wereld op, die de oogen van de larven nog niet hadden kunnen ontdekken. Hare vrienden bleven een poosje op de plaats staan, waar ze verdwenen was, maar hoorden of zagen niets meer van haar.

En zoo ging de een na de andere weg en ze deden allen dezelfde belofte, maar geen een enkele hield die.

Ze vertrokken de een na de andere, en bij die achterbleven ging alles zijn ouden gang.

Eenigen waren er echter, die vast en stellig aan eene andere wereld geloofden, velen waren onverschillig geworden, en nog meer dreven er den spot mee.

X Het spook.

Daar was eens eene koningin, die tegen haar zin een boozen koning had getrouwd, en zoo lang die leefde, was zij de ongelukkigste vrouw van 't geheele koninkrijk.

Na drie jaren echter stierf de koning, en de koningin, die niet noodig had te huichelen, verklaarde al op den eersten dag, dat zij de gelukkigste weduwe op de wereld was. Eerst na lang praten kon men haar overhalen, om over haar man in den rouw te gaan.

Ze had zich evenwel te vroeg verheugd, van haar dwingeland bevrijd te zijn, want na zijn dood droomde zij nacht op nacht, dat zij nog zijne vrouw was, zag zij hem aan hare zijde en hoorde zij, hoe hij raasde, tierde en haar voor alles, wat leelijk was, uitmaakte, zoodat zij er akelig van werd. 't Was met één woord nog doller dan bij 't leven van den koning, zoodat hare hofdames haar op een morgen nat van tranen vonden en haar eerst met moeite weer wat tot bedaren konden brengen.

Hare oude min, die 't soms wel waagde, heel oprecht met haar te spreken, zei haar eens, toen zij pas uit haar bed was opgestaan:

— Majesteit, uw lijden is misschien de straf voor de blijdschap, die gij een beetje heel duidelijk bij den dood van mijnheer den koning hebt doen blijken.

— Dat is wel mogelijk, min, antwoordde haar de koningin, en naar 't schijnt wilt ge mij daarmee zeggen, dat ik onvoorzichtig heb gedaan, toen ik mijne blijdschap niet verborgen hield. Maar ik bid je, mijn goede Hanne, doe mij maar geene verwijten, die toch onnut zijn, omdat ze te laat komen. Of gelooft ge, dat ik minder ongelukkig ben, als ge mij bewijst, dat ik mijn ongeluk verdiend heb?

Men kan hieruit zien, dat de koningin niet in haar beste humeur was opgestaan. Ze had den heelen voormiddag noodig, om maar wat van haar schrik te bekomen, en tegen dat het avond werd, zag zij al weer tegen de verschrikkingen van den nacht op, zoodat zij eigenlijk nog meer te beklagen was dan bij het leven van haar man; want toen die nog leefde, kon zij hem althans in haar slaap vergeten, maar nu had ze dag noch nacht rust, zoodat het was om er gek van te worden.

De schoonste en aardigste heeren in 't geheele koninkrijk, alle jonge prinsen uit de nabuurschap, die maar beroemd en machtig waren, maakten haar om 't hardst het hof, in de hoop van haar te kunnen troos-

ten en met haar over het schoone koninkrijk te kunnen heerschen.

Allen hadden zulk eene goede en hooge meening van zich zelf, dat ieder van hen zich inbeeldde, dat, als hij maar eerst de gemaal van de koningin was, haar onrustig droomen wel overgaan en de leelijke spokerij ophouden zou, om voor andere en zoetere droomen plaats te maken.

De koningin had evenwel zoo'n sterk vertrouwen niet en wou niets aan het toeval overlaten, waarom zij eens voor al verklaarde, dat zij hand en kroon alleen aan hem zou schenken, die haar vooraf van het akelige spook verlostte.

Dit besluit maakte nu al de ^{ridders} (vrijers) bitter verlegen. Wat toch zouden ze aanvangen tegen een vijand, dien ze niet zien en niet pakken konden? Ze hadden dan nog veel liever gezien, dat de oude koning weer in eigen persoon uit zijn graf was opgestaan, zoodat ze hem in vleesch en been als vijand tegenover zich hadden en met een eerlijken lansstoot zijne ziel weer naar 't rijk der dooden verjagen konden.

Het was en bleef echter een vruchteloos beklag. Om de hand van de schoone koningin te krijgen, moesten zij den geest van den overleden koning aanvallen, overwinnen en op de vlucht slaan.

Een van de ^{minnaars} gaf ter eere der koningin de mooiste en prachtigste feesten, opdat zij tot den volgenden morgen nog denken zou aan al de heerlijk-

heden, die zij 's avonds gezien had, en zoo haar ouden *maar* (bullebak) zou vergeten. Maar zie, nauwelijks had de koningin haar hoofd op de zijden kussens neergelegd, of daar kwam haar in den eersten slaap de koning ook al weer in gedachte en scheen er behagen in te vinden, haar te straffen voor de moeite, die zij zich gaf, om hem te vergeten.

Een jonge ridder kreeg de vergunning om aan de koningin in tegenwoordigheid van hare hofdames wat voor te lezen, en wel verzen, die hij ter harer eer gemaakt had en waardoor haar geest misschien op andere, zoetere gedachten zou worden geleid; maar zij lachte zwaarmoedig, omdat zij wel wist, dat, zoodra de slaap kwam, al deze zoete gedachten weer door het spook zouden verjaagd worden.

Een zeer rijke prins, die een bijzonder liefhebber van de muziek was, hoopte, dat het hem wel gelukken zou, alle zwarte gedachten bij de koningin door muziek te verdrijven. Hij liet daarom de beroemdste muzikanten uit de geheele wereld bijeenkomen, en deze waren ook zoo gelukkig, de koningin meermalen in slaap te spelen, en moesten hun spel ook voortzetten, terwijl zij sliep; maar pas had zij de oogen toegedaan, of zij hoorde de muziek niet meer, daar de barsche stem van den ouden boozen koning haar weer in de ooren brulde.

Een andere prins van buitengewone lichaamssterkte, een groot jager, die in allerlei kunsten volleerd was,

wist de koningin op zekeren dag te bepraten, om zich te vermoeien door met hem op de jacht te gaan. Zij holde met hem door dik en door dun, bleef den ganschen dag te paard en kwam 's avonds doodmoê naar haar paleis terug.

— Uwe majesteit zal van nacht slapen als eene roos, zei de prins, en de drommel zal 't spook halen, dat zich van nacht zien laat.

Ja, tutterdetut! 't Is waar, de koningin sliep wat langer en dieper dan gewoonlijk, maar stond toch doodmoê weer op, daar de koning haar in den slaap boven alle beschrijving geplaagd had.

Al deze vergeefsche moeiten en pogingen ontmoedigden de ^{reder} (minnaars) geducht; maar toch was er een, en wel de jongste, moedigste en knapste van allen, die den moed nog niet opgaf, daar hij de koningin voor ongelukkig en een beter lot waard hield, dan haar was toegevallen.

Dag en nacht met de gedachte bezig, hoe aan de koningin een rustigen nacht te verschaffen, vertrouwde hij echter niet op zijne eigen wijsheid alleen, maar ondernam eené lange en bezwaarlijke reis, om over dit wonderlijk geval een' toovenaar te raadplegen, die hem reeds van kind af zeer vriendschappelijk behandeld had.

Toen die toovenaar hoorde, waarom het te doen was, dacht hij er wat over na, en na lang zwijgen zei hij eindelijk, terwijl hij met de hand over zijn

witten baard streek, die hem tot de knie neerhing:

— Mijn lieve prins, dit geval hier lijkt mij het moeilijkste, dat mij ooit in mijn leven is voorgekomen. Van droomen en van hoe die eigenlijk komen en ontstaan, weten wij even weinig als gewone menschen. Er met gewone middelen tegen te strijden zou even goed zijn, alsof iemand met zijn zwaard in de lucht hieuw of zich inbeeldde, dat hij met zijne lans een gat in de wolken kon steken. Evenwel

Hier hield de oude, wijze toovenaar op en liet den prins eene poos lang in de grootste ongerustheid, waarna hij eindelijk voortging:

— Ja, ik zie wel eene mogelijkheid, om de zaak ten einde te brengen, maar ongelukkig kan ik u het middel daartoe niet zoo duidelijk maken, als ik zelf wel graag wou. Wat de feeën voorhebben, moet iemand somtijds raden. Let dus goed op, prins, op wat ik u wijzen zal — gij moet raden, wat ik meen. Dat, wat ik ga doen, is het antwoord, dat gij verlangt.

Na dit gezegd te hebben, greep de toovenaar met zijne nog zeer krachtige hand een harden steen en sloeg daarmee op een anderen steen, zoodat die door den slag in stukken sprong. Hierop maakte hij voor den prins een compliment, waaruit deze zien kon, dat het gesprek was afgelopen en dat hij gaan kon.

— Wat beduidt deze steen? zei hij wel honderd maal bij zichzelf en keerde naar het land van de zieke

koningin terug. Waarlijk, ik weet nu geen sikkepitje meer dan vroeger en zit tusschen twee raadsels, waarvan 't een even zwaar als het ander is.

Na verloop van eenige dagen geloofde hij evenwel eindelijk de rechte verklaring gevonden te hebben.

Hij verzocht daarom de koningin, dat zij eens met hem uit rijden mocht gaan, want hij had de mooiste paarden van 't heele koninkrijk en stond overal als de knapste koetsier van de wereld bekend.

Daar de koningin reeds van den beginne veel genegenheid voor hem had en een dolle liefhebster was van eens een toertje te doen, voldeed zij aan het verlangen van den jongen prins, zonder er met een haar op haar hoofd aan te denken, dat dit eene nieuwe proef van een harer minnaars kon zijn.

Rondom de residentie liepen prachtig mooie lanen, waarover de koetsen en karossen heel zachtjes heenrolden, en de prins koos onder deze allen die, welke hij wist, dat de koningin het liefst waren, en zij was wonder in haar schik, daar zij zag, hoe knaphandig hij met de paarden wist om te gaan.

Op eens echter maakte hij rechtsomkeert en sloeg een' weg in, die op de zee aanliep. Die weg was verbazend hobbelig en stooterig, wat den prins echter niet belette, als dol en razend over steenen, hoogten en bulten heen te jagen.

De koningin schreeuwde hem toe, dat hij stilhouden moest, maar hij hield zich, of hij haar niet hoorde.

Bovendien had hij ook de portieren goed gesloten, zoodat de koningin die niet open maken en er uitspringen kon.

Spoedig waren ze aan het strand, dat geheel uit puntige rotsen bestond, zoodat het een gruwelijk gezicht was, als iemand daarop stond en naar zee keek. Men kan zich dus licht voorstellen, wat schrik de koningin op haar lijf kreeg, toen ze zag, hoe zij den dood en het verderf in de armen liep. Aan de eene zij waren steile rotsen, aan de andere de zee, en nergens iets, dat de paarden had kunnen ophouden.

De koningin schrikte allerjammerlijkst, maar wat kon dat haar helpen! Ze bad en smeekte en dreigde haar onbarmhartigen koetsier, maar dat was voor doovemansooren gepraat. Men zou gezegd hebben, dat hij haar moedwillig in het verderf wou storten, want hij hield niet op, de paarden te slaan, ofschoon de koets wel soms sprongen maakte, alsof ze in splinters en gruzelmenten wou gaan.

Aan het gieren en gillen van de koningin stoorde hij zich echter volstrekt niet, en zoo zag zij dan vooruit, dat zij haar' dood tusschen de rotsen of in zee zou vinden.

Toen zij aan het eind waren, hield de prins met de koets dicht aan zee stil, waar op zijn bevel zijne bedienden al op hem wachtten, en terwijl die de met schuim bedekte paarden afdroogden, sprong de vlugge prins van den bok, maakte met eene onderdanige bui-

